

Ο ΚΑΝΑΝΟΣ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Στο τεύχος αυτό συνεργάστηκαν:

- 1.— Ο εξαίρετος Καλλιτέχνης Μακετίστας κ. Δήμος για το εξώφυλλο.
- 2.— Στις γελοιογραφίες «γέλιο—χαρά» ο κ. Γάλλιας.
- 3.— Ο Ζήσης Σκάρος
- 4.— Ο Δρ. κ. Κωνστ. Μητρόπουλος.
- 5.— Ο κ. Δημητριάδης.
- 6.— Ο κ. Γερ. Μοραΐτης.
- 7.— Ο κ. Διον. Κουλουμπής.
- 8.— Ο κ. Α. Τσαούσης.
- 9.— Το Καλλιτεχνικόν Τσιγκογραφείον κ. Καζάνη.
- 10.— Της έκτυπώσεως επιμελήθηκε το Τυπογραφείον Π. Γέσιου.

Η Διεύθυνσις αισθάνεται την ανάγκη να ευχαριστήσει τους ανωτέρω συνεργάτες της καθώς και όλους όσους καθ' ολονδήποτε τρόπον εβοήθησαν για την καλύτερη εμφάνιση και έκδοσι του Περιοδικού μας.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΚΤΙΝΟΓΡΑΦΙΑΣ
ΟΔΟΝΤΩΝ

ΑΠΟΤΕΙΝΕΣΘΕ

Είς το 'Ακτινολογικόν 'Εργαστήριον
του 'Οδοντιάτρου

ΜΙΧΑΗΛ ΣΚΟΡΔΙΛΗ

ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4 — Τηλ. 56-436

ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑΙ
ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ ΚΑΙ ΜΟΝΟΝ
ΑΚΤΙΝΟΓΡΑΦΙΑΙ

ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΑΜΕΣΟΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΕ 6.000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Το Περιοδικό του Γιατρού

ΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΟΙΚΙΛΗΣ ΥΛΗΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΜΟΝΟΝ ΜΕΤΑΞΥ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1958 — ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 1

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΧΑΡΝΩΝ 278. — Τηλ. 871.676. — ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 4

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ♦ ΣΠΥΡΟΣ ΜΑΡΙΝΟΣ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ

ΣΧΟΛΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ 1. Τηλ. 16.8.85

ΗΜΕΡΟΜ. 38679

ΑΡΙΘ. 38679

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΚΔΟΣΗ ΜΑΣ

«Το περιοδικό του Γιατρού» αισθάνεται μεγάλη συγκίνηση, γιατί κατώρθωσε να υπερνικήσει πολλές δυσκολίες και μπόρεσε όσο ήταν δυνατό, να δώσει ό,τι καλύτερο και ευχάριστο στον υγειονομικό κόσμο της χώρας μας, με την έκδοσή του.

Και λέμε όσο ήταν δυνατό, γιατί εκδίδεται και γράφεται σχεδόν εξ ολοκλήρου από υγειονομικούς.

Ξεκινήσαμε με τη σκέψη, ότι κάτι έλειπε που να μπορεί να μας ξεκουράσει στα διαλείμματα της δουλειάς μας.

Πολλοί θα το θεωρήσουν μεγάλο τόλμημα, γιατί πρωτοτυπούμε και ξεφεύγουμε από τον βαρύνοντα επιστημονικό τύπο των περιοδικών μας.

Ακριβώς αυτό βάλαμε για σκοπό μας.

Δεν θέλαμε, ούτε είχαμε την πρόθεση να επιβαρύνουμε, κατά κάποιον τρόπο, το βαλάντιο των συναδέλφων, προσθέτοντας άλλο ένα περιοδικό στα τόσα που κυκλοφορούν.

Φιλοδοξούμε μόνο να μπορούμε στην ψυχή του Γιατρού, του 'Οδοντογιατρού του Φαρμακοποιού, του κάθε υγειονομικού και να του χαρίσουμε λίγες ευχάριστες και ξεκούραστες στιγμές.

Παντού οι Γιατροί αυτοσατυρίζονται. Είναι κι' αυτό ένα ξέσπασμα ψυχικό. Είναι μια ανάγκη που έμεις οι ίδιοι την συνιστούμε στους αργάστους μας.

Φιλοδοξούμε επίσης, να κινήσουμε το ενδιαφέρον όλων των υγειονομικών που γράφουν και που οι σελίδες του περιοδικού μας θα είναι πάντα φιλόξενες για να δεχτούν συνεργασία τους.

Το «Περιοδικό του Γιατρού» αντικατοπτρίζει την άλλη πλευρά, την πλευρά του «επιστήμονος—ανθρώπου». Λίγη σάτιρα, δίκως κακία και χωρίς πρόθεση να θίξουμε κανένα, ένα ανεκδοτάκι και γενικά μια ελαφρά ποιητική ύλη που θα χαλαρώσει το μυαλό του από την καθημερινή ρουτίνα της Επιστήμης και του επαγγέλματός του.

Ελπίζουμε έτσι να κριθούμε επιεικώς, αν υπάρχουν ελλείψεις, τις οποίες όμως υποσχόμεθα με τη βοήθεια όλων των υγειονομικών, στα επόμενα τεύχη να συμπληρώσουμε και τελειοποιήσουμε το περιοδικό μας.

Γι' αυτό και θα δεχθούμε με μεγάλη μας χαρά κάθε καλόπιστη κριτική και κάθε υπόδειξη για την καλύτερη εμφάνισή μας.

Ο νέος νόμος περί 'Ιατρικών και 'Οδοντιατρικών Συλλόγων δεν υπάρχει αμφιβολία ότι παρουσιάζει πολλές ελλείψεις.

Γιατί μέσα στο νομοσχέδιο αυτό έχουν παρεισφύσει άρθρα που εμποδίζουν την ελεύθερη λειτουργία των Συλλόγων μας, σε σημείο που τα διοικη-

τικά Συμβούλια δεν θα έχουν την δυνατότητα να εκφράζουν και πραγμα. τοποιούν τις γνώμες των μελών τους. Γι' αυτό εκφράζουμε την εύχη όπως τα νέα διοικητικά συμβούλια που εκλέγονται εντός του 'Ιανουαρίου τ. έ., καταβάλλουν κάθε προσπάθεια προς διόρθωσιν των άτυχων διατάξεων.

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΡΟΥΤΙΝΑ

Είναι στιγμές που ο άνθρωπος, ο κάθε επαγγελματίας, θέλει να ξεφύγει από την σκοτούρα της δουλειάς του και να βρει κάτι άλλο, που να μη του θυμίζει τίποτα από την καθημερινή ρουτίνα.

Θέλει να διασκεδάσει, να χορέψει, να δει ένα κινηματογραφικό έργο, έστω και... καουμπόικο, ένα περιοδικό τέλος που να το διαβάσει ευχάριστα στα διαλείμματα της δουλειάς του.

Μια μέρα ρώτησα ένα συνάδελφο:

—Τι διαβάζεις όταν είσαι κουρασμένος απ' τη δουλειά σου;

—«Θησαυρό», μου άπαντά.

Μάλιστα διαβάζει «Θησαυρό» κι' ό,τι παρόμοιο που θα του δώσει λίγη ποικιλία. Κάτι ελαφρό, χαρούμενο. Και με διεβεβαίωσε ότι και πολλοί άλλοι συνάδελφοι κάνουν το ίδιο.

—Και τι γνώμη θα είχες, αν έβγαινε ένα ιατρικό περιοδικό κάπως ελαφρές και ποικίλης ύλης, με ανέκδοτα απ' τη ζωή μας, ένα σκίτσάκι, ένα διηγηματάκι, ένα σατιρικό στίχο....

—Πούντο! μου λέει.

—Κυκλοφορεί σε λίγο, του λέω.

—Μπράβο! αυτό είναι!

Και με την είδησι μόνο, ότι θα βγαινε ένα τέτοιο περιοδικό, είδα το πρόσωπο του συναδέλφου να λάμπει από χαρά.

Καιρός ήταν να χαρή, γιατί το περιοδικό που του έλειπε ήταν τώρα πραγματικότητα.

Τώρα δεν είχε ανάγκη να διαβάσει «Θησαυρό» ή ό,τι άλλο παρόμοιο. Θα είχε το περιοδικό του που εκεί μέσα θα βρήκε κάτι απ' τη ζωή του.

Θα γελοούσε με τις γκαφές και με τ' ανέκδοτα των πελατών του. Θα αντιμετώπιζε τώρα την άλλη πλευρά της ζωής του. Την χαρούμενη, την ευθυμή. Άλλα ανάμεσα σ' αυτά, ξεκούραστα θα διαβάσει και κάτι από την επιστήμη του που ήταν γραμμένο με κάθε σοβαρότητα.

—Λοιπόν τι λές, να βγει ή να μη βγει;

—Ούτε κουβέντα μην κάνεις. Όπως σιγήποτε...Πρέπει πάση θυσία να βγει.

Αυτά τα λόγια βέβαια άκουστηκαν, από όλους σχεδόν τους γιατρούς που άκουσαν για την έκδοσι του «Περιοδικού του Γιατρού».

—Ρουτίνα, φίλε μου, λέει ένας οδοντογιατρός. Βγάλε δόντια, βγάλε δόντια, μασέλλες σάλια... βαρέθηκα. Θέλω κάτι να ξελαμπάρη κάθε τόσο το μυαλό μου. Και στον ύπνο μου ακόμα, δόντια βλέπω...

Κι' ενθουσιάζεται κι' αυτός όταν μαθαίνει ότι είναι δυνατόν να, γελάσει και λίγο με τον εαυτό του, με τους πελάτες του, διαβάζοντας το νέο περιοδικό.

—Λοιπόν τι λές εσύ, συνάδελφε, να βγει ή να μη βγει;

—Όσο το συντομώτερο βγει τόσο το καλύτερο.... ΜΑΡ-Σ.

ΙΑΤΡΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Υπό Δρος Κ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Αί έπιστήμαι χωρίς την ένδελεχή εξερεύνησιν των φαινομένων και γεγονότων και εις τας έλαχίστας αὐτῶν λεπτομερείας, καταντῶν εις τῶν θαναύσων τεχνῶν τὴν ταπεινότητά. Κακὸν ἐξ ἄλλου προξενεῖ εις τὴν πρόοδον τῆς ἐπιστήμης ἡ ἐμψυτος ἀδυναμία ἐπιστημόνων τινῶν, οἱ ὅποιοι ἀποκρύπτουν τὰς ἐπιστημονικὰς των γνώσεις ὡς ἀτελεῖς, ἡ τὰς παρουσιάζουν, ὅταν νομίζουν ὅτι τὰς ἐτελειοποίησαν. Αἱ γνώσεις των δ' αὐταί, ἐγκαίρως δημοσιεύμεναι, ὅσον ἀτελεῖς κι' ἂν ἦσαν, ἡδύναντο νὰ ὠφελήσουν τὴν ἐπιστήμην, διότι ἔχει παρατηρηθῇ ὅτι τὰ καλλιεργημένα πνεύματα διερεθίζονται περισσότερο πρὸς περαιτέρω ἔρευναν, οὐχὶ ἀπὸ τὸ τέλειον, τὸ ὅποιον δὲν ἐπιδέχεται τελειοποιήσεως, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ ἀτελές, τὸ ὅποιον διάζονται νὰ συμπληρώσουν καὶ τελειοποιήσουν.

Ἀλλὰ καὶ γνώσεις προερχόμεναι ἀπὸ τὴν πρακτικὴν ἱατρικὴν ἢ τὴν ἱατρικὴν τοῦ λαοῦ ἀποκορυπτόμεναι στεροῦν ἐνίοτε τὴν ἐπιστήμην ἀποτελεσματικῶν μεθόδων. Ὡς παράδειγμα ἔστω τὸ ἔξῃς: ἀναδιφῶν τὰς σημειώσεις θανόντος προγόνου μου ἱατροῦ ἀνεύρον τὰ ἀκόλουθα καταπληκτικὰ διὰ τὴν θεραπείαν τῆς πνευμονίας. «Εἶναι γνωστὸν εἰς τὸν λαὸν ὅτι εἰς χωρία τινα τῆς Δημητσάνης καὶ Μάνης (περιφέρειαν Μολάων) μερικά γραῖδια διατηροῦν ξηρὸν μouxλιασμένον ἄρτον εἰς ὑγρὰ ὑπόγεια, τὸν ὅποιον χρησιμοποιοῦν διὰ τὴν θεραπείαν τῆς πνευμονίας. Ἐφαρμόζω τὸν τρόπον αὐτὸν ἀπὸ μακροῦ μετ' ἄριστα ἀποτελέσματα. Κατασκευάζω δηλ. ἀπὸ μouxλιασμένον ἄρτον χάπια καὶ διδω ἕνα κάθε ὥραν εἰς τὸν πνευμονιῶντα ἢ τὸν ἔχοντα μεμολυμένον τραῦμα». Ἐὰν λοιπὸν ὁ πρόγονός μου ἀνεκκοῖναι τὴν μέθοδον αὐτὴν καὶ ἐὰν ἐπιστημονικὸς τις ὁργανισμὸς ἐπειραματίζετο θὰ εἶχε πολὺ ἐνωρίτερον ἀνακαλύψει τὴν Πενικιλίνην. Καὶ προσωπικὸν παράδειγμα πιστοποιεῖ τὴν ἄξιαν τῆς λαϊκῆς ἱατρικῆς. Πάσχωντ' 20ετίας ἀπὸ τραχηλικῆς ἀδενίτιδας, σοβαρὰς μορφῆς, ἠναγκάσθη νὰ καταφύγω, κατόπιν συμβουλῆς τοῦ ἀειμνήστου Μέρμηγκα, εἰς μίαν πρακτικὴν, ἀφοῦ καὶ αὐτὸς ὁ καθηγητῆς τῆς Βιέννης EISENBERG, δὲν ἡδυνήθησαν νὰ μετ' ἐπευθύνουν. Μετέβην λοιπὸν εἰς τὴν Καλλιθέαν εἰς τὴν καλὴν μου γράϊαν, ἡ ὅποια με ἐφοδίασε μετ' ῥίχας καὶ ὑγρὸν φάρμακον καὶ ἐντὸς 10 ἡμερῶν ἤμην τελεείως ὑγιής.

Μέγα τὸ κακὸν ἐκ τῆς ἀντιιατρικῆς τακτικῆς ἱατρῶν τινῶν, οἱ ὅποιοι θεωροῦντες τὸν ἑαυτὸν των ὡς τὸν μοναδικὸν στυλοβάτην τῆς ἱατρικῆς, περιφροῦν καὶ καταπολεμοῦν πᾶσαν ἄλλου γνώμην ἢ ὑπόδειξιν. Ἐνα προσωπικὸν πάλιν παράδειγμα καταδεικνύει τὴν νοστορπιαν τῶν ἀνθρώπων τοῦ εἴδους αὐτοῦ. Εἰς τὸ στρατιωτικὸν νοσοκομεῖον Δράμας ἐφήρμωσα μετ' πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα διὰ τὴν θεραπείαν τῶν παγοπληκτικῶν μελῶν, τὰς ὑγρὰς θερμὰς περιτυλίξεις καὶ τὰ θερμὰ ἐπιθέματα διὰ διαλύσεως σουλφαιδίων καὶ εἶδον τῷ ὄντι πολὺ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Τὴν μέθοδον ταύτην ἐκοινοποίησα εἰς τὸ ἐπιστημονικὸν προσωπικὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, ὁπότεν ἡγέρθη συνάδελφός τις. ὁ ὁποῖος με ἀντέκρουσε ὑποστηρίζων ὅτι ἦτο γνωστὴ εἰς τὴν Κίαν. Αὐστύχως δὲν ἐγνώριζον τοῦτο. Ἐνα ὅμως εἶμαι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζω, ὅτι ἐὰν μᾶς ἐπρότεινε ξένος ἱατρός τὴν μέθοδον αὐτὴν, θὰ τὴν ἐφηρμόζεαμεν ὅλοι, ἐπειδὴ ὅμως πρὸ ἡρχετο ἀπὸ ἐλλήνων ἱατρῶν, δὲν ἐδοκίμασθη κἀν. Πολλὰ εἶναι τὰ ἱατρικὰ προβλήματα, τὰ ὅποια δὲν εὖρον

εἰσέτι τὴν λύσιν των, ὡς λ. χ. τὸ τοῦ καρκίνου, τῆς φυματίσεως καὶ ἄλλων. Ἐπὶ τῶν σπουδαιωτάτων αὐτῶν προβλημάτων ἀνοίγομεν τὰς στήλας μας καὶ θὰ δημοσιεύσωμεν πᾶσαν γνώμην ἀναφερομένην εἰς τὴν παθογένειαν καὶ θεραπείαν ἔστω καὶ τὴν πλέον παράδοξον καὶ τὴν πλέον ἀπίθανον, ἀρκεῖ νὰ εἶνε σύντομος καὶ νὰ μὴ ἔχει ὁμοιότητα πρὸς τὰς γνωστὰς θεωρίας, ἀλλὰ μᾶλλον πρακτικὴν. Τὴν συζητήσιν, ὡς δεῖγμα ἀνοίγομεν ἡμεῖς σήμερον μετ' ἐπευθύνσεως πρῶτοντος μεθόδους ἀναφερομένας εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ καρκίνου.

Δὲν γνωρίζομεν ποῖαν ἄξιαν ἔχει ἡ προτεινομένη μέθοδος, οὔτε ἐπιδιώκομεν τίλους ἀνακαλύψεως μεθόδου θεραπείας τοῦ καρκίνου, σκοπός ἐστίν νὰ δώσωμεν παράδειγμα τὸ τί ἐπιδιώκει ἡ στήλη αὐτὴ καὶ εἰς τὸ τί πρωτοτυπεῖ.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΚΑΡΚΙΝΟΥ ΔΙ' ΑΠΟΣΤΗΜΑΤΟΠΟΙΗΣΕΩΣ

Εἰς ἀνακοίνωσίν μας καὶ ἐνώπιον τῆς ἱατρικῆς ἐταιρείας Ἀθηνῶν ἐπροτείνσαμε θεραπείαν τῶν ἐξωτερικῶν καρκίνων καὶ ἄλλων ὄγκων διὰ τῆς ἀποστηματοποιήσεως αὐτῶν ἐνόντες 1 ἢ 2 κ. ἐκ. τερεθινθελίου, ἀπαξ ἢ πλειστάκις. Ἡ ἀποστηματοποιήσις ἔχει δύο σκοπούς, πρῶτον τὴν διάλυσιν τοῦ ὄγκου καὶ τὴν θεραπείαν αὐτοῦ ὡς κοινὸ ἀποστήματος, καὶ δεύτερον τὴν συρροὴν τῶν λευκοκυττάρων εἰς τὸ σημεῖον ἀποστήματος καὶ τοῦτο εἶναι τὸ σημαντικώτερον, διότι διὰ τῆς συναθροίσεως τῶν λευκοκυττάρων, ἀφ' ἐνός μὲν καταπολεμεῖται τὸ νεόπλασμα δι' ἰδίων δυνάμεων τοῦ ὁργανισμοῦ, ἀφ' ἑτέρου δὲ δὲν γίνεται διάσπορά τῶν καρκινοματογόνων κυττάρων, τὰ ὅποια προκαλοῦν μεταστάσεις. Δὲν γνωρίζομεν τί δύναται νὰ προσφέρῃ ἡ προτεινομένη μέθοδος εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ Καρκίνου, ἕνα ὅμως ὑποστηρίζομεν, ὅτι πρέπει νὰ ἐφαρμόζεται εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἐξωτερικοῦ καρκίνου, διὰ τὸν παρεμποδισμὸν τῆς διασπορᾶς τῶν καρκινοματογόνων κυττάρων, διὰ τῆς συρροῆς τῶν λευκοκυττάρων, τὰ ὅποια κυρίως εἶναι οἱ φορεῖς αὐτῶν.

Ἀναμένομεν λοιπὸν ἐφαρμογὴν τῆς ἀπλῆς αὐτῆς μεθόδου καὶ τελειοποιήσιν, ὥσως ἐκείνο, τὸ ὅποιον δὲν ἡμῶντες καὶ συλλάβη τὸ ἰδικόν μου πνεῦμα, ἀναγάγει εἰς σῶστικὴν μέθοδον ἄλλο, πλέον καλλιεργημένον.

NEON ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ;

Κατὰ τὴν 18ην ἐτησίαν συνεδρίαν τῆς Γερμανικῆς Ἐταιρείας, ὁ κ. Μπούργκε προέβη εἰς ἀνακοίνωσιν σχετικῶς μετ' ἐκπληκτικὰ ἀποτελέσματα, πού ἐπετεύχθησαν, κατόπιν κλινικῶν παρατηρήσεων τὰς ὁποίας διεξήγαγεν ὁ Δρ Χάρμερ μετ' ἐνὸς νέου ἀντικαρκινικοῦ φάρμακον «Ἀλφα-Μπλαστομάξ». Τὸ φάρμακον αὐτό, ἐφηρμόσθη κατὰ τὸ ἀρχικὸν ἢ καὶ προεχωρημένον στάδιον τῆς νόσου, μετ' ἀποτέλεσμα τὴν ἐξαφάνισιν τῶν ὄγκων, κατάπαυσιν τῶν πόνων, πτώσιν τοῦ πυρετοῦ, αὐξήσιν τοῦ σωματικοῦ βάρους κλπ.

Οὕτω ὁ Καθ. Μπούργκερ πιστεύει ὅτι τίθεται εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἐπιστήμης, ἕνα δραστηκὸν ἀντικαρκινικόν, χημειοθεραπευτικὸν φάρμακον μετ' θαυμάσια ἀποτελέσματα.

ΟΙ ΚΑΛΛΙΚΑΝΤΖΑΡΟΙ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ

Κατὰ τὸ Δωδεκαήμερο, ἀπὸ τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων μέχρι τὰ Φῶτα, κι' ἐνῷ ἀκόμα «τὰ νερά εἶναι ἀβάφτιστα» κατὰ τὴν λαϊκὴν πίστιν, ἔρχονται πᾶν ὡς τὴ γῇ οἱ Καλλικάντζαροι πού μετ' αὐτῶν καμῶματα καὶ εἰς ξημίες τους πειράζουν τοὺς ἀνθρώπους.

Τὰ περίεργα αὐτὰ πλάσματα τῆς φαντασίας τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὅλο τὸν ἄλλο καιρὸ, κάθονται «στὸν κάτω κόσμον, στὸν Ἀδην» καὶ δὲν κάνουν τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ πελεκᾶνε ἢ νὰ ροκανίζουν μετ' αὐτοῦς τοὺς δόντια τὸ δέντρο πού στηρίζει τὴ γῇ. Μόλις ὅμως φθάσουν σχεδὸν σὲ τέρμα, φεύγουν ἀπὸ φόβον μήπως τοὺς πλανήσῃ ἡ ἐτοιμόδρομος γῇ. Αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ χρόνος τῆς φυγῆς τους συμπίπτει μετ' ἐνὸς τοῦ Δωδεκαήμερου. Ὅταν πάλι ξαναγυρίσουν στὸν Ἀδην μετὰ τὰ θεοφάνια, βρίσκουν τὸ δέντρο ἀκέραιο καὶ τότε ξαναρχίζουν τὸ ροκανισμό.

Ὅμοια μετ' ἐνὸς τῆς ἑλληνικῆς, εἶναι καὶ μιὰ Ρουμανικὴ παράδοσις, κατὰ τὴν ὅποια ὁ διάβολος ροκανίζει συνεχῶς ἑξὶ κερένιους στύλους πού στηρίζουν τὴ γῇ· μόλις ὅμως καταστρέψῃ τὸν ἕνα καὶ ἀρχίσει νὰ τρώγῃ ἄλλο, ὁ κατεστραμμένος στύλος ξαναγίνεται αὐτομάτως.

Ἡ μορφή τῶν Καλλικαντζάρων ποικίλλει κατὰ τόπους. Κύριο ὅμως καὶ κοινὸ χαρακτηριστικὸν τῶν εἶναι ἡ δυσμορφία εἶναι «κακομοῦτσουνοι καὶ σιχαμένοι». Ἡ ἀσχημία τους συνοδεύεται καὶ ἀπὸ ἕνα κουτσούρι: «ἄλλοι εἶναι κουτοί, ἄλλοι στραβοί, ἄλλοι μονόματι, μονοπόδαροι, στραβοπόδαροι, στραβοστόμοι, στραβοπρόσωποι, στραβομουρηδες, στραβοχέρηδες, ξεπλατισμένοι, τσακισμένοι καὶ κοντολογίῃς ὅλα τὰ κουσούρια καὶ τὰ σακατλίκια τὰ βρίσκεις ἐπ' αὐτοὺς» (Ἀράχωθα).

Τὰ μαλλιά τους εἶναι μακρὰ καὶ ἀκατάστατα, τὰ μάτια τους κόκκινα καὶ ἄγρια. ἔχουν δόντια κᾶπου, χέρια πιθήκου, νύχια μακρὰ καὶ σουδερὰ καὶ πόδια γαϊδάρου. Ἄλλοτε εἶναι γυμνοὶ καὶ ἄλλοτε ντυμένοι μετ' ῥούχα θρώμικα καὶ κομματοσμένα. Συνήθως φοροῦν μιὰ μεγάλη καὶ χοντρή κᾶπα, μιὰ σκούφια (κατσούλα) καὶ παπούτσια σιδερένια ἢ τσαρούχια.

Ἄλλοι εἶναι πολὺ ψηλοὶ καὶ ἄλλοι νάνοι. Ὅλοι τους ὅμως εἶναι πολὺ σβέλτοι. Περπατοῦν στίς στέγες, σκαρφαλώνουν στοὺς τοίχους καὶ μπαίνουν στὰ σπίτια ἀπὸ τίς καμινάδες.

Ἀγαποῦν πολὺ τὸ χορὸ καθὼς καὶ τὰ γλυκίσματα πού ἐτοιμάζουν οἱ νοικοκυρεῖς αὐτῆς τῆς μέρας.

Προτιμοῦν νὰ σεργιανᾶνε στοὺς ἐρημους τόπους, στὰ λαγκάδια, στοὺς μύλους καὶ στὰ τριστατά. Ἐκεῖ στήνουν τοὺς χοροὺς των καὶ ἀσχημονοῦν μέχρι νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινός, ὁ ἄγγελος τῆς μέρας.

Ὁ τρόπος μετ' ὅν ὁποῖο καταφθάνει ὁ τραγελαφικὸς αὐτὸς ὄμιλος εἶναι πολὺ

κωμικός: «Τὰ φερσίματά τους, καὶ ἡ περπατησιὰ τους καὶ ὅλα τους εἶναι γιὰ νὰ γελᾶν κανεῖς καὶ δειχνουν πὺς εἶναι πολὺ κουτοὶ καὶ μπαίγνια. Ἐνας, νὰ ποῦμε, ψηλὸς ὡς ἐκεῖ ἀπάνω, μακροπόδαρος, καθαλικεῖ ἕνα μικρὸ πετεινὸ καὶ τὰ πόδια του σέρνονται καταγῆς. Ἄλλος πάλι κοντορεβίθης κάθεται ἀπάνω σὲ γαϊδούρι τόσο ψηλὸ, πού ὅταν πέφτῃ δὲν μπορεῖ ν' ἀνέβῃ πάλι καὶ φωνάζει νὰ τοῦ δώσουν βοήθεια. Τὸ γαϊδούρι του πατάει τὰ σκέλια τοῦ μακροπόδαρου, σκούζει κι' αὐτὸς καὶ φοβερίζει». (Ἀράχωθα).

Ἐπὶ κεφαλῇς βρίσκεται ὁ ἀρχηγός τους μετ' ἐνὸς τῶν ὀνόματων: «ὁ πρῶτος», «ὁ μεγάλος», «ὁ κουτσός» καὶ «ὁ Μαντρακούκος» (Κων)πολις).

Ἄλλοτε ἔρχονται μετ' αὐτοῖς (Σκιάθος), ἄλλοτε μετ' αὐτοῖς (Οἰνὴ) καὶ τέλος μετ' αὐτοῖς (Ἰκαρία). Γενικὰ οἱ Καλλικαντζαροὶ εἶναι φιλόνομοι. Δίγνωνμοι καὶ κουτοὶ ἐπομένως εἶναι ἀνήμεροι νὰ δαψύνουν τοὺς ἀνθρώπους, μόνο πού τοὺς περάζουν καὶ τοὺς σκιάζουν. Σὲ πολλὰ ὅμως μέρη θεωροῦνται ἐπικίνδυνοι καὶ οἱ ἀνθρώποι προσπαθοῦν μετ' ἐνὸς τρόπο νὰ σωθοῦν ἀπ' αὐτοὺς.

Πιστεύουν ὅτι ὅσους οἱ Καλλικαντζαροὶ συναντήσουν τὴ νύκτα, τοὺς παρασύρουν σὲ χορὸ, τοὺς ξαναγκάζουν νὰ φᾶνε ἀπὸ τὰ φαγητὰ τους καὶ τέλος τοὺς κακοποιοῦν ἂν δὲν ἀποκρίθουν ὅπως πρέπει στίς ἐρωτήσεις πού τοὺς ὑποβάλλουν.

Ἐπίσης ὅτι μπαίνουν στὰ σπίτια ἀπὸ τὴν καπνοδόχον, κακοποιοῦν τοὺς ἐνοίκους, ἀρπάζουν τὰ ρούχα, σκορπίζουν τ' ἀλεύρι, μαγαρίζουν τὰ τρόφιμα καὶ ἰδίως τὴν στάχτη, πού γιὰ τὸ λέγεται «δωδεκαμερικτικὴ ἢ καλλικαντζαρήσια» καὶ θεωρεῖται ἀκάθαρτη καὶ ἀκατάλληλη γιὰ κάθε χρῆσι.

Κατὰ τίς παραδόσεις τοῦ λαοῦ μας, τὰ παιδιὰ πού γεννιῶνται τὸ Δωδεκαήμερο γίνονται Καλλικαντζαροὶ, ἐκτὸς ἂν βαφτιστοῦν ἀμέσως.

Ἄν ἕνα παιδί γεννηθῇ τὰ Χριστούγεννα, τὸ δένουν μετ' ἀσχοδοπλεξούδα ἢ μετ' αὐτοῦ ἀπὸ τὸ χεῖρ τῆς μητέρας του κι' εἶσι τὸ ἐμποδίζουν νὰ πᾶν μετ' αὐτοῦ Καλλικαντζάρους· ἢ τοῦ καίνε τὰ νύχια τῶν ποδιῶν, γιὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη Καλλικαντζαρός χωρὶς νύχια. Στὴ Σίφον πιστεύουν ὅτι Καλλικαντζαροὶ γίνονται ὅποιος πεθάνει τὰ Χριστούγεννα ἢ ὅποιος αὐτοκτονήσει. Στὴ Μακεδονία πιστεύουν ὅτι γίνονται ὅποιος ἔχει ἐλαφρὸ ἀγγελό, ἀνίσχυρο ἐπομένως νὰ τὸν προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν δαιμονικὴ ἐπήρεια.

Ὁ λαὸς ὅμως ἔχει βρεῖ ἕνα σωρὸ μετὰ γιὰ νὰ πολεμήσῃ καὶ νὰ διώξῃ ἀπ' αὐτοὺς τὸν τοῦ ἀνεπιθύμητους αὐτοὺς ἐπισκέπτες.

Συνήθη μέσα εἶναι ὁ ἀγίασμός, τὸ θυμίαμα καὶ οἱ ἐξορκισμοί. Ἐπίσης τὸ σημεῖο τοῦ σταυροῦ στὴ πόρτα καὶ τὰ παράθυρα τοῦ σπιτιοῦ καθὼς καὶ στὰ ἀγ-

γεία πού περιέχουν τὰ τρόφιμα. Σταυροῦν ἐπίσης τὸ μέτωπον τῶν ἀβαφτίστων παιδιῶν γιὰ νὰ μὴ τ' ἀρπάξουν οἱ Καλλικαντζαροὶ.

Πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα ἢ μέσα στὴν καπνοδόχον κρεμοῦν ἕνα κατωσάγωνο χοῖρου. Ἄλλοι καίνε ἄλατι. Ἄλλοι προσπαθοῦν νὰ τοὺς ξεγελάσουν δένοντας ἕνα σκουλλὶ λινάρι στὴν πόρτα· ὅσο νὰ μετρήσῃ ὁ Καλλικαντζαρός τίς ἴνες τοῦ λινarioῦ θὰ ξημερώσῃ.

Τὸ πιὸ ἀποτελεσματικὸ ὅμως μέσο εἶναι ἡ φωτιά, πού οἱ χωρικοὶ μας, φροντίζουν νὰ καίη καθ' ὅλο τὸ Δωδεκαήμερον νύχτα - μέρα. Μάλιστα θάζουν στὴ φωτιά κορμούς ἀπὸ ἀγκαθωτὸ δέντρο (ἀχλαδιά, ἀγριοκερασιά), γιὰ νὰ κατὰ τὴν λαϊκὴν παράδοσιν ὅλα τὰ ἀγκαθωτὰ δέντρα ἀπομακρύνουν τοὺς δαίμονες. Κι' ὅποιος ἐθαίνει ἔξω τὴ νύκτα κρατᾷ ἀναμμένο δαυλὸ.

Σὲ μερικὰς ὅμως περιοχὰς (Ἀρχίαλος —Κύπρος κ. ἄ.) ἐξευμενίζουν τοὺς Καλλικαντζάρους μετ' ἀφόρα γλυκίσματα, λουκάνικα καὶ τηγανίτες, πού τὰ ρίχνουν στίς στέγες γιὰ νὰ τὰ βροῦν τὸ βράδυ. Παρόμοιο ἔθιμον ὑπάρχει καὶ σὲ μερικὰ μέρη τῆς Γερμανίας, ὅπου ἀφήνουν φαγητὰ σὲ τραπέζι γιὰ τὴν Frau Bercht καὶ τὸ πρῶτ' ἐξετάζουν ἂν γεύθηκε ἀπὸ αὐτὰ.

Ἀπὸ τὴ γῇ, οἱ Καλλικαντζαροὶ φεύγουν τὴν παραμονὴν τῶν Φῶτων καταδιωκόμενοι ἀπὸ τὸν ἱερεῖα πού ἀγιάζει τὰ σπίτια. Φεύγοντες δὲ τραγουδοῦν σκυπτικά:

«Ἀντήστε νὰ πηγαῖνουμε γιὰτ' ἔρχετ' ὁ ζουρλόπαπας μετ' ἐνὸς ἀγίαστουρα του καὶ μετ' ἐνὸς βρεχτοῦρα του.»

Τὴν προέλευσιν τῶν Καλλικαντζάρων καὶ τίς παραδόσεις των ἐξηγήσαμεν ἡ Λαογραφικὴ ἐπιστήμη.

Κατὰ τὸν Ν. Πολίτην, οἱ Καλλικαντζαροὶ εἶναι πλάσματα τῆς νεοελληνικῆς μυθολογίας, στὴ δημιουργία τῶν ὁποίων συνετέλεσαν οἱ κατὰ τίς μέρας τοῦ Δωδεκαμήρου μεταμφιεζόμενοι, οἱ ὅποιοι κατὰ πολλοὺς τρόπους ἐνοχλοῦσαν καὶ ἐφοδίζαν τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀπὸ νεώτερες ὅμως μελέτες συσχετίζονται οἱ Καλλικαντζαροὶ μετ' αὐτοὺς νεοκρούς πού κατὰ τὴν λαϊκὴν πίστιν, ξανάρχονται γιὰ λίγο στὴ γῇ ἀνάμεσα στοὺς ζωντανούς.

ΓΕΡ. ΜΟΡΑΙΤΗΣ

Είναι κάπως περίεργος ασφαλώς ο τίτλος της σελίδος μας αυτής. "Όσο περίεργος όμως είναι ο τίτλος άλλο τόσο περίεργος είναι και η ιστορία του αριθμού αυτού. Και πραγματικά από καταβολής κόσμου, μέχρι σήμερα, δεν νομίζομεν αγαπητοί μου αναγνώσταί, άλλος αριθμός να έπαιξε τόσο μεγάλο ρόλο στον ό αριθμός επτά. "Όλες οι θρησκείες, όλα τα φιλοσοφικά συστήματα και όλα τα έθνη, δεν έπαψαν ούτε στιγμή να μνημονεύουν τον αριθμό αυτό.

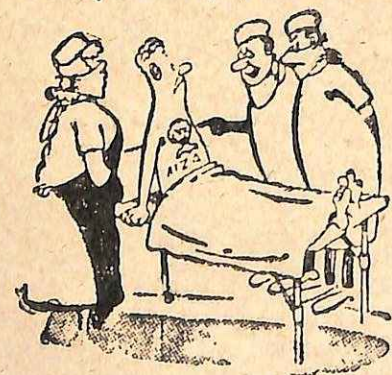
"Ο Μέτερινιχ λόγω χάριν συμπαθούσε πολύ τον αριθμόν 7. "Ο Λέων Τολστόι έπρόσεχε πολύ τον αριθμόν 28 (4x7). "Η "Ελληνική επανάσταση έγινε την 25η (2+5=7) Μαρτίου του 1821.

"Η 28η "Οκτωβρίου (4x7) του 1940 (1+9+4=2x7). Στόν τεκτονισμόν ό αριθμός επτά διαδραματίζει σπουδαίον ρόλον. "Αλλά και ή φύσις είναι γεμάτη από τόν αριθμόν επτά. "Επτά οι πλανήται, επτά αι πλειάδες των χρωμάτων, επτά οι μουσικοί τόνοι, επτά αι όποι τής ανθρωπίνης κεφαλής. "Επτά τα ευγενή σπλάχνα. "Επτά τα όργα που έκρίνει τό σώμα. "Επτά αι περίοδοι τής ανθρωπίνης ηλικίας. "Η ημέρα των άσθενούντων είναι ή έβδομή. "Όσο για μάς τους "Ελληνες, είμαστε γεμάτοι κυριολεκτικώς από επτάρια.

Και αρχίζω.

Τό όνειρό μας είναι ή επτάλοφος. Στην "Ελλάδα άνήκει ή ώραία επτάνησος. "Όσο για τη γυναίκα τη θεωρεί επτάφυχη. "Επτά φορές πύει στον κόρφο του. Τρώει επτάζυμο ψωμί, είναι επτάφυχος, γεννά επταμηνίτια, και καυχάται ότι ό γιός του μιλά επτά λώσσεις. "Αλλά μπορεί να μην σάς φτάνουν αυτά. Διαβάστε μερικά—προσέξτε—μερικά μόνον ακόμη.

"Επτά ήσαν οι σοφοί, επτά τα θαύ-

— Τι μικρός που είναι ό κόσμος !
"Η γυναίκα μου !

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ :

7

ματα, επτά τα θανάσιμα άμαρτήματα, επτά επί Θήβας, επτά επισκόπων δικη. "Επτά τα μυστήρια, επτά αι χορδαι της Λύρας του "Απόλλωνος, επτά αι διακλαδώσεις του Νείλου, επτά τα χαρίσματα του "Αγίου Πνεύματος. "Επτά οι "Αρχάγγελοι. Σε 6 μέρες έπλασε ό Θεός τόν κόσμο και την έβδομή αναπαύτηκε. "Επτά έφηβοι και επτά παρθέναι, έστέλλοντο ως θυσία στον Μινώταυρο. "Επτά πύλες είχαν αι Θήβαι, και επτά εξέστράτευσαν να την καταλάβουν. Αυτά λοιπόν τα επτάρια και τόσα άλλα που γεμίζουν τυπογραφικά όλόκληρα, θα παραλάσουν έν καιρώ απ' τη σελίδα αυτή. "Επειδή δέ, μπαίνει ό Καινούργιος Χρόνος, θα αρχίσουμε με τό επταήμερον !

Δευτέρα.— "Ως πρώτη ημέρα της εβδομάδος είναι καλή. Και αρχίζουν όλες οι δουλειές. Λέγεται και "σαγκαροδευτέρα" επειδή την ημέρα αυτή ό "σαγκάρος πάει στην αγορά να ψωνίση για όλην την εβδομάδα, για να έχει δουλειά.

Τρίτη.— Την Τρίτη την θεωρεί ό "Ελληνικός λαός γρουσουζιά μέρα, γιατί Τρίτη έπεσε ή Κων/πολις στα χέρια των Τούρκων. "Ετσι την ημέρα αυτή δέν κάνουν καμμία σοβαρή εργασία, και αποφεύγουν τα ταξείδια. Σε μερικά μέρη δέν σκουπίζουν την ημέρα αυτή για να μην σκουπιστούν και τα αγαθά του σπιτιού. Θεωρούν πολύ άσχημη την τύχη της κοπέλλας που θα γεννηθή Τρίτη. Γι' αυτό κι ή παροιμία λέγει : "Σάββατο γυιό μη χαιρέσαι και Τρίτη θυγατέρα.

Τετάρτη.— Την Τετάρτη και την Παρασκευήν ό λαός νηστεύει. Σταματάει δέ

ΑΠΟ ΤΙ ΕΠΑΣΧΕ

Μετά από εξαντλητική εξέταση ό γιατρός αποφαίνεται :

— Σας συνιστώ εργασιοθεραπείαν.

—Μά ακριβώς απ' αυτό πάσχω γιατρέ μου.

Δέν μπορώ να βρω δουλειά πουθενά.....

ή νοικοκυρά τις δουλειές του σπιτιού, από την παραμονή το άπόγευμα όπως γίνεται στις μεγάλες γιορτές. Δέν πρέπει δέ, να θάξη κανείς από πάνω του τίποτε. Γι' αυτό και απαγορεύεται να άφαιρούνται τα νύχια όπως λέει ή παροιμία «Τετάρδη και Παρασκευή τα νύχια σου μην κόψης την Κυριακή να μην λουστής αν θέλεις να προκόψης». "Ακόμη και τις κότες τις ημέρες αυτές, αποφεύγουν να τις βάλουν για «κλώσιμα». "Όποιος δέ γεννηθεί τετάρτη γίνεται καλός τραγουδιστής.

Πέμπτη.— "Επειδή ή Πέμπτη λέγεται και Π έ φ τ η σε πολλά μέρη, έχουν τη συνήθεια, να μην κόβουν καινούργια ρούχα τη Πέμπτη, γιατί θα πέσουν γρήγορα. "Επίσης σε πολλές περιοχές δέν σπέρνουν, γιατί ό σπόρος θα πέση στο όρόντο.

Παρασκευή.— "Η ημέρα αυτή είναι της νηστείας. Θεωρείται καλή για να πλένουν τα ρούχα των άρρώστων, επειδή την Παρασκευή σταυρώσανε τό Χριστό. "Αποφεύγουν δέ να πλύνουν τα ρούχα όσων είναι υγιείς. "Επίσης πιστεύεται πως όταν βράχει όλη τη δομάδα την Παρασκευή αρχίζει να καθαρίζει ό ουρανός για να είναι καλός την Κυριακή.

Σάββατο.— Την ημέρα αυτή επειδή γιορτάζουν οι έβραίοι, που σταυρώσαν τό Χριστό, πιστεύουν πως έχει πολλά φαντάσματα. Κι' έτσι όποιος γεννηθεί τό Σάββατο—«Σαββατογεννημένος», δέν φοβάται τα φαντάσματα και δέν πιάνουν τα μάγια. Παρ' όλα αυτά όμως δέν προκόβει. Είναι δέ ή πιο κατάλληλη μέρα για να κάνουνε μάγια.

"Επειδή ακόμη ή λέξη Σάββατο μοιάζει με τό Σ ά β α ν ο ν πιστεύουν πως άμα κόψουνε ρούχα Σάββατο θα τους γίνουν γρήγορα Σάβανα.

Κυριακή.— Είναι ημέρα άφιερωμένη στο Θεό. Γι' αυτό τό παιδί που θα γεννηθή τό πρωί της Κυριακής, θα είναι ευτυχισμένο σε όλη του τη ζωή. Θα καεί δέ τό σπίτι εκείνου που κοιμάται την ώρα της λειτουργίας.

Γ. ΦΙΛΙΠΠΑΣ

— Με παίδεψε, αλλά κόβωλα!...

Η ΖΩΪΚΗ ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΣ

ΔΟΥΡΥΦΟΡΟΙ ΚΑΙ ΒΙΟΛΟΓΙΑ

ΣΤΟ ΚΟΣΜΙΚΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

Είναι γνωστή ή άπήχης που έχει ή έκτόξευσις των δύο σοβιετικών δορυφόρων σ' όλο τόν κόσμο και ιδίως μεταξύ των επιστημόνων.

"Ο παγκόσμιος τύπος άσχολήθηκε και έξακολουβεί ν' άσχολείται εύρύτατα με τό γιγαντιαίον κατάρθωμα της υπερνικήσεως των φυσικών δυνάμεων με την έξαπόλυσιν στο διάστημα δορυφόρων.

Εκτός όμως της επιτυχίας αυτής, ιδιαίτερη σημασία έχει ή τοποθέτησις διαφόρων μηχανημάτων και όργάνων για τη μελέτη των φυσικών φαινομένων και των συνθηκών της ζωής στο κοσμικό διάστημα. Ειδι-κώς επί του 2ου δορυφόρου υπάρχουν : 1) όργανα για τη μελέτη της ήλιακής ακτινοβολίας του τμήματος των υπεριωδών βραχέων ακτίνων και των ακτίνων Ραϊντγκεν του φάσματος. 2) όργανα για τη μελέτη των κοσμικών ακτίνων. 3) "Όργανα για τη μελέτη της θερμοκρασίας και πίεσεως.

"Επί πλέον σ' ένα έρμητικά κλειστό θάλαμο έτοποθετήθη ένας σκύλος—πειραματόζωον—με σταθερό σύστημα θερμοκρασίας και συνθέσεως άέρος, με αποθέματα τροφής και με όργανα για τη μελέτη της ζωϊκής δραστηριότητος, στο κοσμικό διάστημα.

Τό τελευταίο έχει τεραστία σημασία γιατί για πρώτη φορά ζωντανός οργανισμός κινείται και ζει στο κοσμικό διάστημα και σε ύψος 1700 χιλιομέτρων. "Ο γνωστός σοβιετικός επιστήμων γραμματεύς της Ιατρικής "Ακαδημίας της ΕΣΣΔ, Βασίλι Πάριν, δηλώνει τά εξής για τη σημασία του πειράματος με τη λάϊκα :

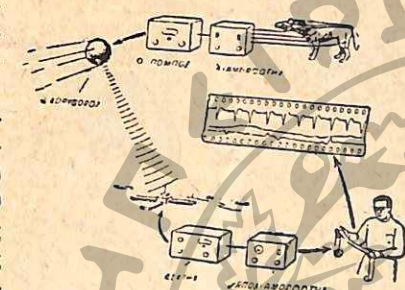
— "Η έκτόξευσις του 2ου σοβ. δορυφόρου της Γης είναι μεγάλο γεγονός όχι μόνο για την Φυσικήν αλλά και για την βιολογικήν επιστήμη. Κατά πρώτον άπεσάλη ζωά υπαρκτός—ένος σκύλος—για πρώτη άνίχνευσις του κοσμικού διαστήματος επί της δευτέρας «μικράς Σελήνης».

"Ετσι στην Ιστορία της βιολογικής επιστήμης, προστίθεται ακόμη ένα πείραμα που είναι συνέχεια των λαμπρών παραδόσεων της πειραματικής μεθόδου, ή οποία εγκαινιάσθηκε από τόν μεγάλο "Αγγλο επιστήμονα Χάρβεϊ. "Η Ιστορία της επιστήμης των παρελθόντων έτών έδικαίωσε πλήρως την μεθοδον αυτήν. Τα πειράματα επί ζώων έδοήθησαν την Ιατρική στην επιτυχή επίλυσιν σειράς

ζητημάτων, που άφορούν βασικές ζωϊκές έκδηλώσεις του ύγειους καθώς και του άσθενούς ανθρωπίνου οργανισμού. "Η μέθοδος αυτή έδωσε στην Ιατρική την δυνατότητα να άπαλλάξη την ανθρωπότητα από πολλές μεταδοτικές άρρώστειες οι όποιες έπροκάλεσαν κατά τόν μεσαίωνα τόν θάνατο έκατομμυρίων ανθρώπων και ώδήγησε σε έξαιρετικές επιτυχίες στη χειρουργική και στην ανακάλυψη των αντιβιοτικών.

.... "Η χρησιμοποίησις της εισαχθείσης υπό του Χάρβεϊ πειραματικής μεθόδου σήμερα, που εύρισκόμεθα στην αύγή της εποχής κατά την όποία ή ανθρωπότης κατακτά τό κοσμικόν διάστημα, είναι απολύτως δικαιολογημένη και ύπόσχεται μεγάλες επιτυχίες στη λύσιν βασικών ζητημάτων, τά όποία έχουν σχέση με τάς πτήσεις στον κοσμικόν χώρον. Μεταξύ των ζητημάτων αυτών είναι και τό μεγάλης σημασίας ζήτημα της σαφούς γνώσεως του πως θα έπιδράση επί των ανθρώπων, των πρώτων κατακτητών του Σύμπαντος, ή επενέργεια των κοσμικών ακτίνων, μεγάλης έντάσεως και ποίεσ περιπλοκές θα επιφέρει στη ζωή του οργανισμού ή κατάστασις έλλείψεως βαρύτητος.

.... "Ο δορυφόρος είναι έφοδιασμένος με όργανα, που μεταβάλλουν τις ένδείξεις δραστηριότητος της καρδιάς και άναπνοής του σκύλου εις ηλεκτρικά σήματα μεταδιδόμενα υπό του πομπού του άσυρμάτου του δορυφόρου. Μετά την λήψιν των σημάτων επί της Γης, αυτά με-

Σχεδιάγραμμα μεταδόσεως ηλεκτροκαρδιογραφήματος κατά την διάρκεια πτήσεων επί πυραύλων ή επί του τεχνητού δορυφόρου.

ταβάλλονται με τη βοήθεια ειδικών συσκευών σε τελασμένη γραμμή, ή οποία δίδει πολύτιμα δεδομένα στους Φυσιολόγους, περί της καταστάσεως του οργανισμού του πειραματόζωου.

Και καταλήγει : "Η δράσις των επιστημόνων είναι κατά πολύ λογικώτερα και περισσότερο ανθρωπιστική. Είμαστε ύποχρεωμένοι να θυσιάζουμε λίγα ζωά για να σώσουμε την ύγεια και τη ζωή πάρα πολλών ανθρώπων.

"Ετσι δικαιολογεί ό σοβιετικός επιστήμων τη θυσία της πολυθρύλητης «Λά-ετν» στο έωμό της "Επιστήμης της Βιολογίας και στη μεγαλύτερη και ιστορικώτερη μέχρι σήμερα άποστολή.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

"Ο άείμνηστος καθηγητής Μέρμηγκας έφημίζετο για τό λεπτό χιούμορ του. Στους φοιτητάς έκανε συχνά παραπειστικές έρωτήσεις. Κάποτε σε μία τριάδα φοιτητών που εξέταζε έκανε τις εξής έρωτήσεις :

Στόν πρώτο : Ποιον τό αίτιον της φυματίωσης ;

—Τό βακτηρίδιον του Κώχ.

—Καλώς.

Στόν δεύτερο : Ποιον τό αίτιον της έλονοσίας ;

—Τό πλασμάδιον του Laveran.

"Ορθώς, λέγει ό καθηγητής.

Και τώρα άπευθυνόμενος στόν τρίτο :

—"Εσείς, κύριε, θα μάς πητε ποιόν είναι τό αίτιον του καρκίνου ;

"Ο φοιτητής προσπαθεί να τό θυμηθή. Ξεροκαταπίνει άλλα τίποτα.

—Με συγχωρείται κ. Καθηγητά, έπαθα τράκ, τώχα στο νού μου και τό ξεχάσα.

—Τόξερες παιδί μου και τό ξεχάσε ;

—Μάλιστα κ. Καθηγητά.

—"Ω ! Δυστυχής ανθρωπότης, λέγει ό άείμνηστος Μέρμηγκας, τι έχασες !.... Ένας ήξευρε τό αίτιον του καρκίνου και εκείνος τό ξεχάσε !

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σε γιατρό θρησκόληπτο :

Πιστεύεις εις άνάστασιν νεκρών ; "Αλοίμονό σου, αν σηκωθούνε όλοι αυτοί, που πήρες στο λαιμό σου.

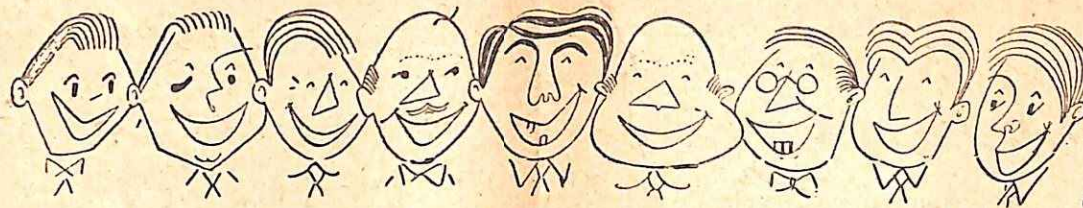
Κ. ΣΚΟΚΟΣ

Εις ποιητήν οφθαλμίατρον.

"Όλα τα μάτια εξύμνησες, ως ποιητής, με λαύρα.

"Ως Ιατρός, έστράβωσες και γαλανά και μαύρα !

ΓΕΩΡ. ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

ΤΩΝ ΠΕΛΑΤΩΝ

Καλήν ημέρα σας Γιατροί, αν είναι ο όρισμός σας τὰ κάλαντα νὰ σὰς εἰπῶ καὶ τὸν ἐξάψαλμό σας.... Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῇ πόλει.... Πάρτε τὰ χαιρετίσματα, καλὰ εἴμαστε ὅλοι!.... Ἐν τῷ σπηλαίῳ τίκτεται ἐν φάτνῃ τῶν ἀλόγων... Χίλιες εὐχὲς νὰ ἔχετε καὶ τὸν καλὸ μας λόγον Μὰ μὴ ζητᾶτε ἀπὸ μᾶς, μὲ τὸν καινούργιο χρόνο, Πόνους, ἀρρώστειες καὶ λοιμούς, νὰ εὐχεστέ καὶ μόνο "Ὅλοι νὰ εἴμαστε καλὰ κι' ἐμεῖς κι' ἐσεῖς κι' οἱ ἄλλοι Ἀμερικάνοι, Βρετανοί, οἱ Ρώσσοι καὶ οἱ Γάλλοι Νὰ κάνουν κανὸν πόλεμο, νὰ δοῦμε τί θὰ γίνηι Μήπως καὶ μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ καὶ πάμε στὴ Σελήνη. (Στὸν Ἀρῆ δὲν διαζόμεστε νὰ στήσουμε κανόνια γιὰτὶ ὅπως λὲν χρειάζεται ταξίδι τρία χρόνια).

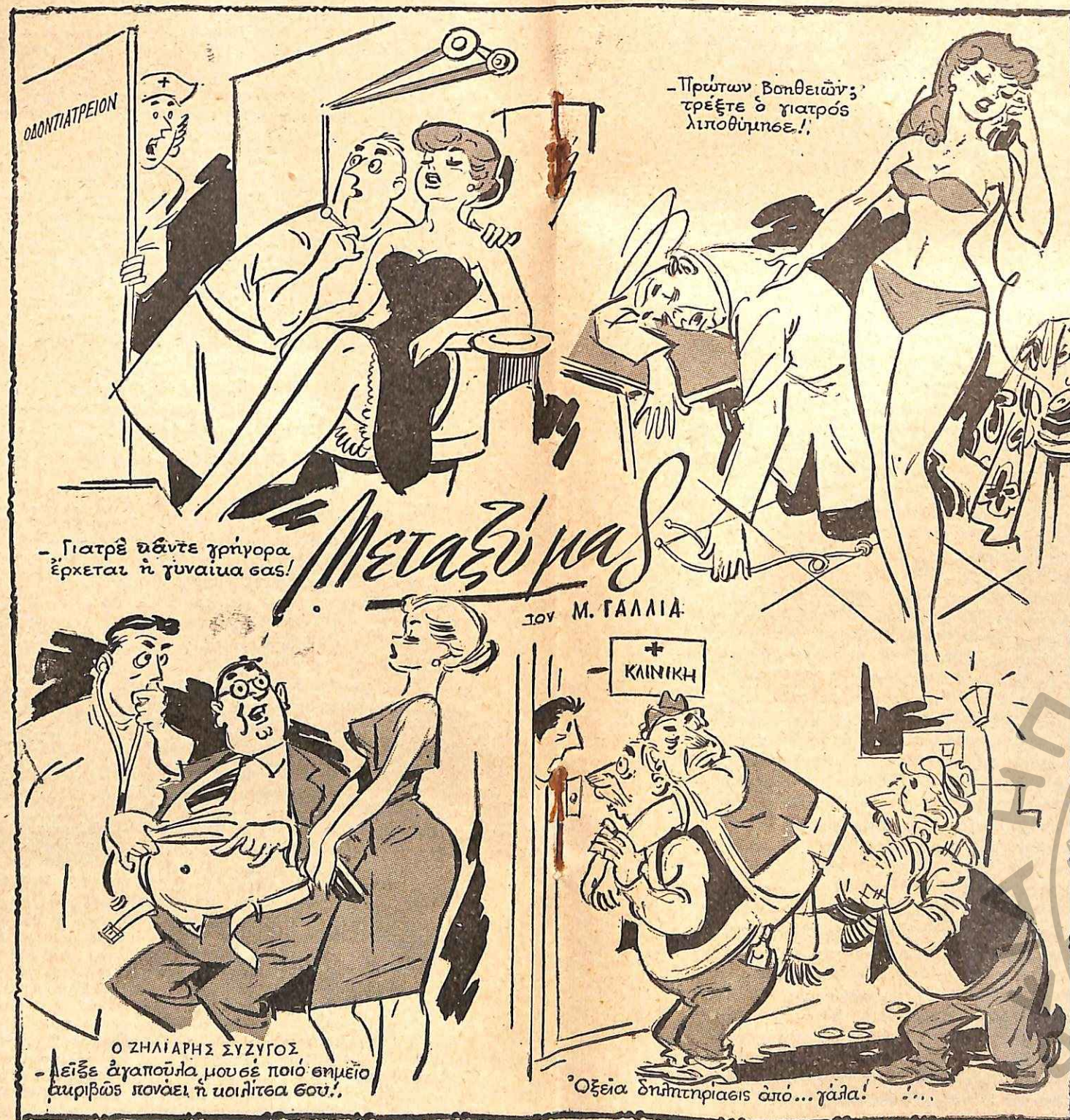
Καλήν ημέρα σας Γιατροί, Μαῖες καὶ Μαιευτῆρες Χειρουργοί, Ὁδοντογιατροί, τοῦ κόσμου οἱ σωτῆρες Ὑγιάν ὅλοι νάχετε, ὑγιάν σ' ἐμᾶς δώστε Καὶ ἴσυχους ἀφήστε μας καὶ δὲν θὰ μετανοιώστε Ἄν θέτε νὰ γιορτάσουμε καλὴ Πρωτοχρονιά Φροντίστε νὰ μὴν πάθουν οἱ πελάτες σας ζημιὰ Γιατὶ θὰ τὴν πληρώσετε κι' ἐσεῖς μαζί μ' ἐμᾶς Ἐὰν σὰς ἔρθῃ τῆς χρονιάς, ὡς πρώτος Μπουναμάς Πελάτης πὺ δὲν θέλετε νὰ εἶναι τακτικὸς ὁ ἐφοριακὸς!

ΤΩΝ ΓΙΑΤΡΩΝ

Καλήν ἐσπέραν Ἀρχοντες κι' ἐμεῖς μὲ τὴ σειρά μας Ἀφοῦ καλὰ μᾶς τᾶπατε, ἀκοῦστε τὰ δικά μας:Οἱ οὐρανοὶ ἀγάλλονται, χαίρει ἡ κτίσις ὅλη Γιατὶ ἡ γρίπητῃ ἐξέσπασε στὸν Ἀθῆνῶν τὴν πόλη. Μὰ ἐμεῖς κακὸ δὲν θέλουμε νὰ.... πάθουν οἱ πελάτες — Ἄν κι' ὅλοι, στὴ ζωὴ αὐτῇ, εἶναι θνητοὶ διαβάτες— Μὰ θέλουμε οἱ ἄνθρωποι, νὰ ζοῦνε χίλια χρόνια Γιὰ ν' ἀρρωσταίνουν αὐτοί, νὰ ζοῦμ' ἐμεῖς αἰώνια! Γιατὶ ἂν νωρὶς μᾶς φύγουν ἀπὸ τὸν κόσμον ἐτοῦτον Εἴτ' ἀπ' ἀρρώστειες καὶ λοιμούς, εἴτε ἀπὸ Σκορβοῦτον Κι' ἐμεῖς ἀδιταμίνωσι θὰ πάθουμε οἱ δόλιοι Γιατ' οἱ πελάτες θάχουν ἀποδημήσει.... ὅλοι, Στὸν Ἀδὴ τὸν τρισκότεινο· ἂν καὶ γνωστὸν δὲν εἶναι Ἐὰν εἰς τόπον χλοερὸν... χωροῦνε αἱ Ἀθῆναι!..

Καλήν ἐσπέραν Ἀρχοντες, παιδιὰ, νέοι καὶ γέροι Ἐσεῖς κρατᾶτε τὸ γουδί, μὰ ἐμεῖς τὸ γουδοχέρι...Καὶ σὰς καλονυχτίζομεν πέσετε κοιμηθῆτε Μιὰ γαλοπούλα ὀλόπαχη·—δώστε κι' ἐμᾶς λιγάνι— Κακὸ στὸ νοῦ μὴ δάλετε· καὶ νὰ ὀνειρευθῆτε Δώστε κι' ἐμᾶς τὸν κόπο μας, ἔστω κι' ἓνα... μπουτάκι! Γιατὶ ἀφοῦ σὰς τᾶπαμε κι' ἐσεῖς δὲν μᾶς πληρώσατε Κι' ἀφοῦ τὴ γαλοπούλα σας, μονάχοι τὴν μπουκώσατε Εὐθὺς θὰ διατάξουμε γιὰ τὸ δικὸ σας πείσμα νὰ κάνετ' ἓνα..... κλύσμα!

ΣΠ. ΜΑΡΙΝΟΣ

ΙΑΤΡΙΚΟΣ ΚΑΖΑΜΙΑΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ

Χλωμός ὁ ἥλιος βρίσκεται φίλοι στὸν ὑδροχόο κι' ἡ γρίπητῃ δὲν μᾶς ἄφησε, οὔτε κουνούπι σώο. Ἀρχαιρεσίε γίνονται καὶ ἄνδρες νέοι βγαίνουν τὰ φαρμακεία πλούτισαν καὶ οἱ γιατροί.... πεθαίνουν.

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ

Ὁ ἥλιος ἐπροχώρησε αἰσίως στοὺς ἰχθεῖς καὶ στὸν ἀστερισμὸν αὐτόν, αἰσθάνετ' ἀσφαλῆς, τῶν ἱατρῶν ὁ κηδεμὼν, ὥσπερ μοντέρνος Αἴας ὁ τόσον σ' ὅλους συμπαθῆς, ὑφυπουργὸς Ψαρρέας.

ΜΑΡΤΙΟΣ

Ὁ Μάρτης μπαίνει ἀγριὸς καὶ μὲ τὸ κρυβοῦρι καὶ δὲ μᾶς φτάνει ἡ ἀναδουλειά, αὐξάνονται κι' οἱ φόροι Ἀρχίζει ἡ Σαρακοστή, κατὰ τὰ εἰωθότα καὶ μὲ δελτίο δίνουνε, εἰς τοὺς γιατροὺς... μπομπότα

ΑΠΡΙΛΙΟΣ

Τὸ ΤΣΑΥ τὶς συντάξεις του, κάνει πέντε χιλιάδες καὶ κινδυνεύουν οἱ γιατροὶ νὰ γίνουν κοιλαράδες. Οἱ νέες διοικήσεις μας δὲ βγάζουνε μιλιὰ μονάχα πὺ ξεχάσαμε εἶναι... πρωταπριλιά.

ΜΑΪΟΣ

Ἐφθασε στὸν ἀστερισμὸν, ὁ ἥλιος τῶν διδύμων ἐπιδημία ἔπεσε, διδύμων καὶ τριδύμων. Στὸ Δέλτα ὅλα τὰ δίδυμα, δίνουν ποσὰ μεγάλα καὶ οἱ γιατροὶ πὺ τᾶπαιζαν, ἐμείνανε... μπουκάλα!

ΙΟΥΝΙΟΣ

Ὁ ἥλιος τὸ μῆνα αὐτό, βρίσκεται στὸν καρκίνο καὶ φάρμακο μᾶς ἔρχεται, καινούργιο ἀπ' τὸ Λονδίνο. Εἶναι μιὰ σπεσιαλιτέ Βρετανο - Τουρκικὴ πὺ ἐξοντῶνε ὅσους ζητοῦν τὴν Κύπρο Ἑλληνική!

ΙΟΥΛΙΟΣ

Στὸ ζῶδιο τοῦ λέοντα ὁ ἥλιος πλανᾶται κι, ἀπ' τ' ἀγγλικὸ τὸ ἐμβλημα ὁ λέων ἀποσπᾶται στοῦ φίλου μας τοῦ Μεντέρε πηγαίνει τὸ Σαράϊ στὶς συμπλοκὲς τῆς Ἰσταμπούλ... τίποτα γιὰ νὰ φάη.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

Οἱ ἀγορὲς γεμίσανε φρούτα λογιῶν - λογιῶν κι' ὁ ἥλιος τὴν παρθένον μας, κοιτάζει μειδιών. «Ὅσο κι' ἂν μάθῃς νὰ κεντᾷς, νὰ πλένῃσαι, νὰ ράβῃσαι οὐδὲν κρυπτόν στὸν ἥλιον μένει μή... τὸ φαντάζεσαι.

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ

Εἰς τὸν ζυγὸν τὸν μῆνα αὐτό, ὁ ἥλιος ζυγίζεται γέρνει ἀποδῶ, γέρν' ἀπ' ἐκεῖ, στὸ τέλος ξεμυαλίζεται. Καὶ τὰ κεφάλια τῶν τρανῶν, πέφτει νὰ διαλύσῃ γιὰτὶ μὲ τοὺς πυραύλους του, τὸν ἔχουνε ζαλίσει.

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ

Καὶ τώρα πιά γυρίζανε, ἀπ' τὰ λουτρά τοὺς ὅλοι Πήραν τὰ βρεμμένα τους καὶ ἤρθανε στὴν πόλη. Μὰ πρὶν καλοκαθίσουνε, ξανάρχισαν οἱ πόνοι κι' ἀρχίζουν φτοῦ! κι' ἀπ' τὴν ἀρχὴ νὰ παίρνουν κορτί- [ζόνη.

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ

Σὲ μιὰν ἡμέρα τρεῖς φορές ἀλλάζει ὁ καιρὸς χιόνια, λιακάδες καὶ βροχές, μπερδεύοντ' αἰσθητῶς Θὰ δεῖ κανεὶς βαρεῖα παλά, γυναῖκες μ' ἓνα σάλι καὶ μὲ ὀμπρέλα δάσκαλοι ὑπὸ τὴν... ἀμασχάλην

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ

Τὸ μῆνα αὐτό τὰ κάλαντα ἀγαπητοί μου φίλοι πάλι θὰ τ' ἀπολαύσετε, στὴ διπλανὴ τῇ στήλῃ. Στὸν ταῦρο ὁ ἥλιος βρίσκεται τουτέστιν στὰς ἀρρένας καὶ τοὺς γιατροὺς εὐχόμεστε νὰ μὴ χρειασθῇ... κανένας.

Οἱ 3 συνεργάτες

ΟΙ ΝΕΡΑΪΔΕΣ ΣΤΟ ΚΡΥΟΡΕΜΑ

ΤΟΥ ΖΗΣΗ ΣΚΑΡΟΥ

Ἐκείνη τὴν ἀνοιξή δρισκόμουν ἀκόμα στὸ χωριό. Δούλευα στὰ χωράφια κ' ἤξερα ἀπὸ σπιθαμὴ-σπιθαμὴ τὰ ριζὰ καὶ τὰ πλάγια τοῦ τόπου. Πίσω ἀπ' τὴ ράχη εἶταν τ' ἀμπέλια καὶ μιὰ μέρα ὁ πατέρας μου εἶπε ν' ἀνέβω ὡς ἐκεῖ, γιὰ νὰ κόψω ἕνα δέντρο. Εἶχαν πετάξει χρόνον μὲ τὸ χρόνο τὰ κλωνάρια του καὶ τὸν καιρὸ ποὺ εἶταν νὰ δέσουν καὶ νὰ γλυκάνουν τὰ σταφύλια, αὐτὸ φούντωνε στὴ μέση ἀπ' τ' ἀμπέλι μας καὶ ἤσκιωνε τὰ κλήματα. Πῆρα λοιπὸν τὸ μουλάρι καὶ πῆγα.

Μόλις ἔφτασα, ἔδεσα τὸ ζῶο σὲ μιὰ ἄκρη κι' ἀρχισα ἀμέσως τὴ δουλειά. Τὸ δέντρο θραψερὸ - θραψερὸ πετοῦσε σὲ κάθε τσεκούριὰ πελεκούδια καὶ τρίματα, ποὺ ἔφταναν ὡς τὸ κορμί μου καὶ τρύπωναν μέσ' ἀπ' τὴ σκούτινη φανέλλα μου. Γύρω εἶταν ἐρημιά. Μόνο τὴν ἀντικρινὴν πλαγιά παρδάλαιναν πέντ' ἔξη μαντήλια καὶ παρδαλὰ φουστάνια. Δὲν ἀκουγόταν παρὰ ὁ ἀντίλαλος π' ἀνέβαινε ἀπ' τὴ ρεματιά σὲ κάθε χτύπο καὶ τὸ ἄχτι ποὺ ὄγαινε ἀπ' τὰ πλεμόνια μου.

—Κχό, κχό, κχό...

Ὁ ἥλιος ἤθελε ἀκόμα κάπου δυὸ ἀξάλες νὰ πέσει πίσω ἀπ' τὴν κορφή τοῦ βουνοῦ. Εἶταν νὰ παρατήσω τὸ τσεκούρι καὶ νὰ γυρίσω νὰ στρίψω τσιγάρο, πιάνοντας τὸ κουδεντολόι μαζί του. Διάβηκε τὸ Καλάμι, μιὰ μικρὴ πηγὴ κάτω στὸ ρέμα καὶ στεκόταν πάνω ἀπ' τὸ κούτσουρο—μιὰ ἄλλη παραδεισένια πηγὴ ποὺ κυκλωνόταν ἀπὸ ψηλὰ δέντρα καὶ φουντωτὰ χαμόκλαδα. Τὸ Καλάμι ἔδραζε τὸ νερὸ μεσ' ἀπ' τὴς ἀγριάμπελες καὶ τὸ Κούτσουρο ἀπὸ μιὰ χορταριασμένη κουφάλια. Σὲ κεῖνο τὸ μέρος πάντοτε ὁ ἥλιος στεκόταν ν' ἀκούσει τὰ τραγοῦδια καὶ νὰ φιλήσει τὴς νεράιδες, ποὺ ἔτρεχαν κι' ἔλουζαν στὸ κρουσταλλένιο νερὸ τὸ κορμί τους.

Ἀπ' τὸ πρόσωπό μου ὁ ἰδρώτας ξεκίνησε καὶ κόμπο-κόμπο ἀρχίνησε κιόλας νὰ στάζει στ' ἀγανὸ κοκκινόχωμα. Χτυποῦσα λαίμαργα καὶ σαρκωμένα. Χαϊρόμουν νὰ θλέπω νὰ χώνεται ἡ λεπίδα στὸ θραψερὸ ξύλο καὶ νὰ σκάει τὸ πελεκούδι, πετώντας τριγύρω τὰ τρύχαλα. Ποῦ νὰ μπορέσεις νὰ τυπῇσεις ἐτσι ξερὸ δεντρί. Χτυπᾷς καὶ τινάζεται τὸ τσεκούρι πρὸς τὰ πάνω, ἀφήνοντας ἕνα μεταλλικὸ κρότο ποὺ σοῦ τρυπᾷ τὰ μυλίσγια. Σκάζει κιόλας καμιά φορά τὸ λεπίδι. Ραγίζεται καὶ τότε θέλει μπόλι ἢ καὶ νὰ τὸ παραξύνεις στὸ γύφτο. Μὰ τώρα εἶταν ἀνοιξή. Φούντωνσαν, βλαστήριασαν καὶ βράζαν ἀπ' τὸ χυμὸ τὰ δέντρα. Δάκρυζαν σὲ κάθε κοφιά καὶ τὸ δάκρυ τους ἔφτανε ὡς κάτω στὴ ρίζα. Ὅπως εἶχε στεγνώσει τὸ χεῖλι μου μοῦ ἐρχόταν νὰ πέσω στὰ γόνατα καὶ νὰ τὸ κολλήσω κεῖ στὴν κόψη νὰ βυζάξω τὴ δροσιά.

Ἄν κατέβαινα κάτω στὸ ρέμα νὰ πιῶ νερό, θὰ ἔγερνε ὁ ἥλιος καὶ δὲ θὰ πρόφταινα νὰ τὸ κλαρίσω καὶ νὰ τὸ δεματιάσω γιὰ νὰ τὸ κατεβάσω στὸ χωριό. Ἐξάλλου στὴν ἀνηφόρα, σκέφτηκα πάλι θὰ μὲ κολλοῦσε ἡ δίψα.

Ἔτσι συνέχισα τὴ δουλειά μου, ὅταν ἄξαφνα ἀκούω πὶδὸ κάτω ραβδίες. Σηκώνω τὸ κεφάλι μου καὶ θλέπω νὰ βγαίνει μέσ' ἀπ' τὰ κλαδιά ἕνα ζῶο φορτωμένο μὲ ψεκαστήρα κ' ἕναν τενεκεὶ πράσινο

ἀπ' τὴ γαλαζόπετρα. Ἀκολουθοῦσε μιὰ κοπέλλα μὲ μιὰ μαγκούρα στὸ χέρι, ποὺ τὴν κατέδαζε κάθε τόσο στὰ καπούλια του. Εἶχε ριγμένο στὰ μαλλιά της ἕνα ἄσπρο μαντήλι καὶ τὰ μάτια της ἄστραφταν σὰ δυὸ σταλαματιές μοῦστο καθαρὸ στὴν ἀντηλιά.

Πετάξα κάτω τὸ τσεκούρι κ' ἔτρεξα, πηδώντας τὰ κλήματα, κοντὰ της.

—Ἐχεις Πίνα νερό; — τὴ ρωτάω.

Δὲ μίλησε. Χαμήλωσε τὸ κεφάλι της καὶ τὸ πρόσωπό της κοκκίνησε δολόκληρο. Τῆς ἔπιασα τὸ χέρι, ἔκαιγε.

—Μὴν ἀργεῖς—παρακαλεῖ φοβισμένη.—Λένε πῶς στὸ Κρυόρεμα εἶναι νεράιδες κ' ἐγὼ θὰ νυχτώσω.

—Ἐσὺ μιὰ Νεράιδα φοβάσαι τὴς ἄλλες νεράιδες; — τῆς λέω καὶ τὴν ἔπιασα ἀπ' τὸ σαγόνι γιὰ νὰ μὲ κοιτάξει.

—Φοβάμαι! — κάνει ἀλαφιασμένη καὶ πλεύρισε κάτω ἀπὸ μιὰ τούφα. Μαζί της ἔχειρα καὶ γώ. Εἶμασταν οἱ δυὸ κι' ἄλλος κανεῖς. Ὁ ἥλιος μόνο μᾶς ἔβλεπε λιγάκι, ποὺ κρυφοκοίταζε ἀνάμεσα ἀπ' τοὺς μέλγους καὶ τὴς βαζοκρανιές.... Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀκούμε ἀπὸ ἀπέναντι ἕνα ἐπίμονο σφύριγμα.

—Πῶ, πῶ! —λέει ἡ κοπέλλα—τὸ γαῖδούρι θὰ πῆγε στ' ἀμπέλια... καὶ πετάχτηκε σὰν τὸ ὀρτήκι μέσα ἀπ' τὰ χαμόκλαδα.... Ὅταν πιά γύρισα πάλι στὸ δέντρο κ' ἄδραξα τὸ τσεκούρι στὰ χέρια, πὶδὸ βαθεῖα μοῦ φαινόταν πῶς μπιγόταν τὸ λεπίδι. Πὶδὸ μεγάλα πελεκούδια πετοῦσε...

—Κχό, κχό, κχό...

Κάτω ἀπ' τὸ ρέμα ἔφτασε στὰ πόδια μου ἕνας ἡσκίος. Ἀψήλωσε καὶ τανώνοντας ἀπὸ κλῆμα σὲ κλῆμα σκαρφάλωσε στὴν ἀνηφόρα. Μπροστά μου στάθηκε ἕνας ἄνθρωπος, ὡς ἐκεῖ πάνω. Φοροῦσε στρατιωτικὸ καπέλλο μὲ τὸ κεφαλαῖο γράμμα Α, γιὰ κορώνα καὶ τὰ ρούσα μαλλιά του ἔξεδραζαν γύρω κρικελωτά. Τὸ ἕνα του μουστάκι κατέβαινε σμίγοντας μὲ τὰ φαιά του γένια, ἐνῶ τ' ἄλλο, μαδημένο, κοδόταν στὰ δυὸ ἀπὸ μιὰ τρύπα ποὺ εἶταν στὸ πάνω του χεῖλι, σὰ νὰ τὸ πέρασε κάποτε σφαῖρα. Στὸ χέρι του κρατοῦσε μιὰ πελώρια γκλίτσα κι' ὅταν ἀρχισε νὰ μιλάει, ἡ δραχνὴ φωνή του νόμιζες πῶς ἔδραζε ἀπὸ κεῖνη τὴν τρύπα, ποὺ εἶταν στὸ χεῖλι του τὸ σημαδιακόν.

—Πῶς ἔτσι Νάκο, παρέα;

—Γιατὶ τάχα... —Λέει χαμογελώντας πονηρὰ ὁ ἀγροφύλακας.—Ἐνα ζωντόβολο ἦρθα νὰ βγάλω. Μπῆκε στ' ἀμπέλια κ' ἔτρωγε βλαστήρια. Εἶταν τῆς Κατινῶς, τῆς λυγερῆς τῆς παινεμένης.

—Ἄ, ἔτσι;

—«Πίνα, κατερίνα, μὴ φαρμακώνεσαι τὴν Κυριακὴ σὲ παίρνω καὶ λευτερώνεσαι».

—Πές το ντέ! —τοῦ φωνάζω καὶ τὸν πιάνω ἀπ' τὸ χέρι.

Ὁ Νάκος ἀνοῖξε τὴς ποδιὰς του, κουνώντας τὴ γκλίτσα του σὰ νὰ φοβέριζε κανέναν.

—Ἀλήθεια, Νάκο —τὸν ρωτάω— ἔχει νεράιδες τὸ ρέμα;

(Συνέχεια στὴ σελ. 14)

ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

Ἐγὼ μεγάλως συμπαθῶ, κι' αὐτὸν τὸν Καρκαδίτσα ποῦναι γιατρὸς σ' ἀτιμόπλοια μὲ λιάνρα καὶ μὲ γκλίτσα

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Ο Ἄνδρέας δείξη τὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ καὶ νὰ μᾶς δείξη τόσο ἀπλὰ καὶ μὲ τόσο δὲν εἶναι οὔτε δάθος; Δὲν πιστεύω μήτε στὴν Ἄ-ὁ πρῶτος οὔτε ὁ μόνος γιατρὸς ποὺ ἀσχολήθη-κε μὲ τὴ λογοτεχνία. Εἶναι ὅμως ὁ καλλιτεροῦν ὅχι ὁ μοναδικὸς—γιατρὸς—διηγηματογράφος. Γεννήθηκε στὰ Λαχαινὰ τὸ 1866. Στὰ παιδικὰ του χρόνια παρουσίασε συμπτώματα μελαγχολίας καὶ ἀπογοητεύσεως. Αὐτὰ ἀκριβῶς, τὸν ἐπηρέασαν ἀργότερα, ὥστε νὰ ἀποκτήσῃ ἕναν μελαγχολικὸ καὶ ἀπαισιόδοξο τόνον. Ἐπὶ πλεον ἦτο καὶ φύσις ἀλύγιστη· ἀντρίκια σ' ὅλη τὴν κυριολεξία. Σχετικὰ μ' αὐτό, ὁ Κώστας Καρκαδίτσας ἀναφέρει πῶς μικρὸς, ὅταν πῆγαινε στὸ Γυμνάσιο τῶν Πατρῶν, ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ νοσοκομ. Σὲ ὑπόδειξη δὲ τοῦ Πατέρα του, νὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι ἀπῆντησε: «Οἱ ἄντρες δὲ φιλοῦνε χέρια!»

Μὲ τέτοιο χαρακτήρα ἦρθε στὴν Ἀθήνα καὶ ἐνεγράφη στὴν Ἱατρικὴ. Μετὰ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν του κατετάγη στὸ στρατό, ὅπου ἔφθασε μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀρχιάτρου. Βλέπετε, οἱ λογοτέχνες τῆς τότε ἐποχῆς δὲν ζοῦσαν ἀπὸ τὴ συγγραφὴ, ἀλλὰ ἦσαν γιατροὶ ὅπως ὁ Βηλαράς, ὁ Π. Νιρβάνας, Δικηγόροι, ἢ ἀκόμη καὶ φυσικομαθηματικοί, ὅπως ὁ Ξενοπούλος κ. ἄ.

Στὸν φιλολογικὸν κόσμον, ὁ Καρκαδίτσας ἀρχισε νὰ ἐμφανίζεται ἀπὸ τὸ 1886, ὁπότε ἐξέδωσε τὸν πρῶτον τόμον τῶν διηγημάτων του. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἐπέδαλε, ἦταν τὸ 1892, τὸ μυθιστόρημά του καὶ ὅχι διήγημα «Λυγερή». Ἔργον ποὺ τὸ διακρίνει μεγάλη ἀφηγηματικὴ καὶ περιγραφικὴ ἱκανότητα, σὲ συνδυασμὸ μὲ μιὰ πλήρη ἀπόδοση τοῦ τόσο μονότονου τότε ἐπαρχιακοῦ περιβάλλοντος. Προηγούμενος, μᾶς εἶχε δώσει τὸν «Ἀφωρεσμένο». Νὰ τί γράφει γι' αὐτὸ ὁ Γ. Ψυχάρης: «Ὁ Καρκαδίτσας δὲν ἔγραψε καὶ κείνος μερικὰ ποὺ τὸ ὄντι ἀπορεῖ κανεῖς πῶς μπόρεσε νὰ φανῇ τέτοιος ψυχολόγος, νὰ μᾶς

δείξη τὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ καὶ νὰ μᾶς δείξη τόσο ἀπλὰ καὶ μὲ τόσο δάθος; Δὲν πιστεύω μήτε στὴν Ἀ-ὁ πρῶτος οὔτε ὁ μόνος γιατρὸς ποὺ ἀσχολήθη-κε μὲ τὴ λογοτεχνία. Εἶναι ὅμως ὁ καλλιτεροῦν ὅχι ὁ μοναδικὸς—γιατρὸς—διηγηματογράφος. Γεννήθηκε στὰ Λαχαινὰ τὸ 1866. Στὰ παιδικὰ του χρόνια παρουσίασε συμπτώματα μελαγχολίας καὶ ἀπογοητεύσεως. Αὐτὰ ἀκριβῶς, τὸν ἐπηρέασαν ἀργότερα, ὥστε νὰ ἀποκτήσῃ ἕναν μελαγχολικὸ καὶ ἀπαισιόδοξο τόνον. Ἐπὶ πλεον ἦτο καὶ φύσις ἀλύγιστη· ἀντρίκια σ' ὅλη τὴν κυριολεξία. Σχετικὰ μ' αὐτό, ὁ Κώστας Καρκαδίτσας ἀναφέρει πῶς μικρὸς, ὅταν πῆγαινε στὸ Γυμνάσιο τῶν Πατρῶν, ἔτυχε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ νοσοκομ. Σὲ ὑπόδειξη δὲ τοῦ Πατέρα του, νὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι ἀπῆντησε: «Οἱ ἄντρες δὲ φιλοῦνε χέρια!»

Μὲ τέτοιο χαρακτήρα ἦρθε στὴν Ἀθήνα καὶ ἐνεγράφη στὴν Ἱατρικὴ. Μετὰ τὸ τέλος τῶν σπουδῶν του κατετάγη στὸ στρατό, ὅπου ἔφθασε μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ ἀρχιάτρου. Βλέπετε, οἱ λογοτέχνες τῆς τότε ἐποχῆς δὲν ζοῦσαν ἀπὸ τὴ συγγραφὴ, ἀλλὰ ἦσαν γιατροὶ ὅπως ὁ Βηλαράς, ὁ Π. Νιρβάνας, Δικηγόροι, ἢ ἀκόμη καὶ φυσικομαθηματικοί, ὅπως ὁ Ξενοπούλος κ. ἄ.

Στὸν φιλολογικὸν κόσμον, ὁ Καρκαδίτσας ἀρχισε νὰ ἐμφανίζεται ἀπὸ τὸ 1886, ὁπότε ἐξέδωσε τὸν πρῶτον τόμον τῶν διηγημάτων του. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν ἐπέδαλε, ἦταν τὸ 1892, τὸ μυθιστόρημά του καὶ ὅχι διήγημα «Λυγερή». Ἔργον ποὺ τὸ διακρίνει μεγάλη ἀφηγηματικὴ καὶ περιγραφικὴ ἱκανότητα, σὲ συνδυασμὸ μὲ μιὰ πλήρη ἀπόδοση τοῦ τόσο μονότονου τότε ἐπαρχιακοῦ περιβάλλοντος. Προηγούμενος, μᾶς εἶχε δώσει τὸν «Ἀφωρεσμένο». Νὰ τί γράφει γι' αὐτὸ ὁ Γ. Ψυχάρης: «Ὁ Καρκαδίτσας δὲν ἔγραψε καὶ κείνος μερικὰ ποὺ τὸ ὄντι ἀπορεῖ κανεῖς πῶς μπόρεσε νὰ φανῇ τέτοιος ψυχολόγος, νὰ μᾶς

προγονολατρεία καὶ τὴν ἀρχαιοπάθεια ποὺ πολὺ ὠραία μᾶς δίνει στὸ διήγημά του «Ἀρχαιολόγος». Μὲ ἄλλα λόγια δὲν εἶναι παρὰ ἕνας δάσκαλος τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ποὺ διαρκῶς τὸν νοουθετεῖ, εἰς δάρος πολλὰς φορὰς τῆς λογοτεχνικῆς του ἀξίας.

Ἐξω ὅμως ἀπ' αὐτὰ ὁ Καρκαδίτσας ὑπῆρξε ἕνας ζωγράφος τῆς ναυτικῆς, μὰ συνάμα καὶ τῆς στεριανῆς ζωῆς μὲ πλούσιο ἠθογραφικὸν ἔργον, καὶ γοητευτικὸς λαϊκὸς τύπος. Ἐνας μελετητὴς τῶν ἀνθρωπίνων χαρακτήρων, ἕνας ψυχολόγος καὶ παρατηρητὴς ὑπέροχος, μὲ πλούσιο θησαυρὸ ἐκφράσεων. Ἐμεινε ὁ ἴδιος ὁ Καρκαδίτσας ποῦρθε ἀπ' τὴν ἐπαρχία. Μὲ τὴν γκλίτσα του καὶ τὴν ψυχὴν του, ἀτόφια, παρθενικὴ, ἀμόλυντη ἀπ' τὴ ζωὴ τῶν σαλονίων τῆς Ἀθήνας καὶ τὴν ἀστικὴν μισαλλοδοξία. Τὸν ἔβλεπε κανεῖς νὰ κυκλοφορεῖ στοὺς δρόμους λεβέντικα, νὰ συνομιλεῖ μὲ τοὺς λούστρους καὶ τοὺς καστανάδες, προσπαθώντας νὰ δγάλει ἀπὸ τὴ ψυχὴν κι' αὐτῶν ἀκόμα τῶν ἀνθρώπων τὴν προγονολατρεία.

Δυστυχῶς ὅμως ὁ περίφημος αὐτὸς λογοτέχνης καὶ ἐξαίρετος γιατρὸς ἔφυγε ἀπ' τὴ ζωὴ, σχεδὸν γρήγορα χάρις στὴν ὑπουλὴ ἀρρώστια—τὴ φυματίωση τοῦ λάρυγγος, ποὺ τοῦ κατέφαγε τὴ ζωὴν κι' ἔτσι στὰ 1923 στὸ Μαρούσι ἐκλείσε γιὰ πάντα τὰ μάτια του....

Γ. ΦΙΛΙΠΠΑΣ

ΝΥΧΤΑ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Τὴν ἁγία Νύχτα τῆ Χριστουγεννιάτικη, λυγὸν τὰ πόδια καὶ προσκυνὸν γονατιστὰ τὴ φάτην τους τ' ἄδολα βόδια. Κι' ὁ ζευγολάτης ξάγρυπνος, θωρώντας τα, σταυροκοπιέται καὶ λέει μὲ πίστη ἀπ' τῆς ψυχῆς τ' ἀπόδαθα: «Χριστὸς γεννιέται!»

Τὴν ἁγία Νύχτα τῆ Χριστουγεννιάτικη, κάποιον ποιμένες ξυπνοῦν ἀπὸ φωνὲς ὕμνων μεσοῦρανες, στὴ γῆ σταλμένες. Κι' ἀκούονται τὰ ὠσανά ἀπ' ἀγγέλων στόματα στὸ σκόρπιο ἀέρα, τὸ διαλαλοῦν σὲ χειμαδιὰ λιοφώτιστα μὲ τὴ φλογέρα.

Τὴν ἁγία Νύχτα τῆ Χριστουγεννιάτικη—ποῖος δὲν τὸ ξέρει;—τῶν Μάγων κάθε χρόνο τὰ μεσάνυχτα λάμπει τ' Ἀστέρι. Κι' ὁποῖος τὸ δρῇ μέσ' σ' ἄλλα ἀστέρια ἀνάμεσα καὶ δὲν τὸ χάσῃ, σὲ μιὰ ἄλλη Βηθλεὲμ ἀκολουθώντας το μπορεῖ νὰ φτάσῃ!

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΠΑΙΔΩΝ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑΤΡΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

Όπως είναι γνωστόν, ο άνθρωπος από αρχαιοτάτων χρόνων, άρχισε να ενδιαφέρεται για την υγεία του. Έμελέτησε κι' ερεύνησε τις διάφορες ασθένειες και βρήκε τρόπους για τη θεραπεία των.

Μεγάλη σημασία, όμως έδωθη για την θεραπεία των νόσων του βρέφους και του παιδιού. Έτσι έδημιουργήθη η Παιδιατρική, ή οποία αποκλειστικώς και μόνον ασχολείται με την πρώτη ηλικία του ανθρώπου. Η Παιδιατρική υπέστη όλες τις μεταβολές και επιδράσεις τις οποίες και η καθόλου Ιατρική διά μέσον των αιώνων.

Για να δυνηθῇ ο αναγνώστης να συγκρίνῃ ἔστω και προχείρως, τὸ παρελθὸν μετὸ παρόν, δὲν ἔχει παρὰ νὰ ἀνατρέξῃ εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ παρελθόντος. Ἀπὸ ἐκεῖ θὰ μάθῃ ὅτι ἡ Παιδιατρικὴ ἀρχικῶς ἡσκέϊτο μόνον ἀπὸ τὴν μητέρα σὺν ἄμεσος συμπαραστάτης τοῦ τέκνου της, γι' αὐτὸ ἡ περίοδος αὐτῇ ὀνομαζομένη, ἀρχέγονος μητρικὴ Παιδιατρικὴ, ἡ ὁποία ἐπηρεαζομένη καὶ ἀπὸ τὴς θρησκευτικῆς δοξασίης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα «ἱεροκρατικὴ». Γιατί, ὅπως τότε, ἔτσι καὶ σήμερα ἀκόμη, ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ κατὰ τῆς λογικῆς καὶ διὰ τῶν γνώσεών του, ζητεῖ πολλάκις νὰ τὸ ἐξηγήσῃ διὰ τῆς πίστεως, γι' αὐτὸ καὶ ἡ πίστις εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος τοῦ ἀγνώστου.

Ἡ διὰ μέσον, λοιπόν, τῶν αἰώνων πρόοδος τῆς ἱατρικῆς ἐδημιούργησε βαθμιαίως τὴν ἀνάγκη καταμερισμοῦ σὲ εἰδικότητες. Μία ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ἡ Παιδιατρικὴ ἡ ὁποία ἀρχικῶς φέρεται γραμμῆν στὰ θρησκευτικὰ βιβλία, ὅπου ἡ ἱατρικὴ περίθαλψις παρείχετο στοὺς ναοὺς καὶ τὰς μονὰς, ἀπὸ τοὺς ἱερεῖς. Ἐν συνεχείᾳ φέρεται γραμμῆν στὰ βιβλία τῆς ἀκμῆς τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἀκολουθεῖ ἡ ἐποχὴ τοῦ Ἰσχυοκράτους ἢ ἡ ἑλληνικὴ καλουμένη ἐποχὴ, ἡ ὁποία κρατᾷ τὰ σημεῖα τῆς ἱατρικῆς, μέχρι τοῦ Μεσαίωνος, ὅπου ἡ ἀκμὴ τῶν Ἀράβων περισώζει ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν Μεσαιωνικὴ ἐποχὴ, ὅτι μπορεῖ καὶ συμπληρῶναι τὴν ἱατρικὴ ὥσπου φθάνουμε στὰ χρόνια

τῆς ἀναγεννήσεως (1500 μ. Χ.). Ἡ πρώτη Παιδιατρικὴ κλινικὴ στὴν Ἑλλάδα, ἰδρύθη τὸ 1879 καὶ ἐστεγάσθη στὸ Δημοτικὸ Βρεφοκομεῖο Ἀθηνῶν, κατόπιν σὲ ἰδιωτικὸ κτίριο ἐπὶ τῆς οδοῦ Ἀκαδημίας καὶ ἀπὸ τὸ 1926 ἐγκατεστάθη ὀριστικῶς στὸ Νοσοκομεῖον Παίδων «Ἀγία Σοφία» ὅπου καὶ σήμερον λειτουργεῖ. Ἀπὸ τὸ 1900, ὅταν ἄρχισε νὰ λειτουργεῖ σχεδὸν κανονικῶς τὸ Νοσ. Παίδων, μέχρι σήμερον ἐνοσηλεύθησαν πολλὰς χιλιάδες παιδιῶν.

Ἀπὸ τῆς ἐγκαταστάσεως ὅμως τῆς Παιδιατρικῆς Κλινικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, στὸ Νοσοκομεῖον, ὁ ἀριθμὸς τῶν νοσηλευομένων κατ' ἔτος ἠϋξήθη. Μείωσις μόνον παρουσιάζεται κατὰ τὴν Ἰταλογερμανικὴν κατοχὴν ὅπου τὸ Νοσοκομεῖον Παίδων καὶ ἡ κλινικὴ ἐστεγάσθησαν ἀναγκαστικῶς στὸ ἀναρρωτήριον τοῦ Πατριωτικοῦ ἰδρύματος Πεντέλης.

Τὸ 1946 τὴν Παιδιατρικὴν Κλινικὴν τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν ἀνέλαβεν ὁ καθηγητὴς κ. Χωρέμης.

Τὸ Νοσοκομεῖον τότε εἶχε τρία κυρίως τμήματα: 1) Τὸ Κορυιλένιον, γιὰ τὰ μεγαλύτερα παιδιά. 2) Τὸ τμήμα Συγγροῦ, γιὰ τὰ βρέφη καὶ 3) τὸ τμήμα Λοιμωδῶν νόσων.

Τὸ 1949 προσετέθησαν καὶ λειτουργοῦν ἔκτοτε δύο νέα τμήματα 1) τὸ Σιμονοπούλειον καὶ 2) τὸ Χωρέμειον. Στὸ πρῶτο νοσηλεύθησαν κατ' ἀρχὰς αἱ φυματιώδεις μηνιγγίτιδες ἀπὸ 12)8)49 μέχρι 12)11)49, ὁπότε ἐνέσκηψε στὴν Ἀθῆνα καὶ τὸν Πειραιᾶ ἡ ἐπιδημία τῆς Πολιομυελίτιδος. Ἀπὸ 12)11)49 αἱ φυματιώδεις μηνιγγίτιδες νοσηλεύονται στὸ Χωρέμειον. Τὸ δὲ Σιμονοπούλειον ἐχρησιμοποιήθη γιὰ τὴν νοσηλεία τῶν πασχόντων ἀπὸ πολιομυελίτιδα.

Τὸ 1951 ἐγένε ἡ πρώτη προσπάθεια δημιουργίας κύκλου μαθημάτων μετεκπαιδεύσεως εἰς τὴν Παιδιατρικὴν. Τὰ μαθήματα παρηκολούθησαν Παιδίατροι ἀπὸ 20 ἐπαρχίας τῆς χώρας, ἐνῶ παράλληλα συνεχίζοντο ἀνελλιπῶς οἱ ἐπιστημονικὲς συγκεντρώσεις τῆς Πέμπτης στίς ὁποῖες πλὴν τοῦ ἰα-

τρικοῦ προσωπικοῦ τῆς κλινικῆς, συμμετεῖχαν καὶ πολλοὶ Παιδίατροι τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς.

Τὸ σύντομο αὐτὸ διάγραμμα ἐδόθη, με λίγες σχετικῶς γραμμὲς γιὰ νὰ σχηματίσῃ ὁ ἀναγνώστης μιὰ ἀμυδρὴ εἰκόνα γιὰ τὴν ἱστορίαν τῆς Παιδιατρικῆς γενικῶς καὶ γιὰ τὴν Παιδιατρικὴ κλινικὴ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Πάντως, εἶναι γεγονός ὅτι τὰ μικροκτιριακὰ συγκροτήματα, ποὺ ἀποτελοῦν τὸ Νοσοκομεῖον Παίδων «Ἀγία Σοφία», παρουσιάζουν τεραστίαν κίνησιν νοσηλευομένων καὶ εἶναι ἀδύνατον ν' ἀνταποκριθῶν πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ σχετικῶς μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν εἰσγομένων πρὸς νοσηλείαν παιδιῶν. Τὸ τμήμα λοιμωδῶν νόσων ἐπὶ παραδείγματι δὲν μπορεῖ νὰ νοσηλεύσῃ περισσότερα τῶν 50 παιδιῶν, ἐν τούτοις πολλὰς φορὰς νοσηλεύονται 80 ἢ καὶ 100, δηλ. εἰς τὸ διπλάσιον τοῦ κανονικοῦ ἀριθμοῦ.

Ἔτσι παρουσιάζεται τὸ θλιβερὸν φαινόμενον, νὰ χρησιμοποιοῦνται καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ διδάσκαλοι τῶν τμημάτων. Ἀντιλαμβάνεται λοιπόν, κανεὶς τὸν κίνδυνον καὶ τὸ τί δύναται νὰ συμβῇ, ὅταν διασταυρῶνεται τὰ διάφορα λοιμώδη νοσήματα πᾶνω στὰ ἀσθενῆ παιδιά. Ἐκτὸς ὅμως τοῦ ἀνεπαρκοῦς χώρου, ὑπάρχει καὶ ἀνεπαρκεία μέσον νοσηλείας καὶ πολλὰκις καθίσταται προβληματικὴ ἡ πρόγνωση τῶν μικρῶν ἀσθενῶν καὶ δυσχεραίνεται ἡ θέσις τῶν ἰατρῶν ποὺ ἐπιμένουν νὰ παρακολουθήσουν καὶ βοηθήσουν τὰ ἀσθενῆ παιδιά.

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῶν εἰδικευομένων παιδίατρων οἱ ὁποῖοι, ὡς γνωστόν, εἶναι τελείως ἄμισθοι, καθὼς καὶ τῶν ἐσωτερικῶν ἰατρῶν τῆς κλινικῆς μετὸν πενιχρὸν μισθὸν των, νὰ ἐργάζωνται ὥρες ὁλόκληρες, ὑποκείμενοι πάντοτε στὸν κίνδυνον τῆς μόλυνσεως, προσφέροντας τὴς ὑπηρεσίας τους.

Παρ' ὅλον ὅμως ὅτι δὲν διαμαρτύρονται, γιὰ τοὺς ἀσύμφορους ὅρους ἐργασίας των, ποραπονοῦνται ὅτι δὲν ἀμείβονται καὶ στοιχειωδῶς καὶ δὲν ἔχουν οὔτε ἓνα δωμάτιον ν' ἀναπαυθῶν.

Κλείνουμε ἐδῶ, τὸ σημερινὸ σημεῖμά μας, χωρὶς νὰ ἐξετάσουμε τὰ αἶτια, καὶ χωρὶς νὰ προτείνου-

(Συνέχεια εἰς τὴν σελ. 16)

ΤΙ ΕΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ... 1958;

Τὸ νέο ἔτος 1958 ἔφτασε. Οἱ καζαμίες, τὰ ἡμερολόγια, τὰ οικονομικὰ καὶ λογιστικὰ βιβλία θὰ κλείσουν, γιὰ νὰ ἀνοίξουν μετὰ τὸ ἔτος 1958. Κι' ὅμως τί τραγικὴ εἰρωνεία. Δὲν ἔχουμε φίλοι μου, 1958 ἀλλὰ 1962. Δηλαδή τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια μπροστά.

Ἄς ἐξηγήσουμε ὅμως τί συμβαίνει.

Ἐνῶ ἔχουμε ἔτος 1958, λέμε, εἰκοστὸς αἰὼν. Γιατί ὅμως; Διότι ὁ ἄνθρωπος ἄρχισε νὰ μετρᾷ τὰ ἔτη ἀπὸ τὸ ἔτος 1 καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ ἔτος μηδέν. Δηλαδή, τὸ ἔτος μ. Χ. εἶναι τὸ πρῶτον ἔτος, καὶ ὄχι ἓνα ἔτος συμπληρωμένον. Ἔτσι ὁ εἰκοστὸς αἰὼν ἄρχισε τὴν 1ην Ἰανουαρίου 1901 καὶ θὰ τελειώσῃ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1999.

Ὅσο γιὰ τὴν χρονολογία, τὰ πράγματα ἔχουν ὡς ἐξῆς. Στὸ 580 μ. Χ. στὴ Ρώμῃ ἔζησε ἓνας καλὸς γηρος, ὁ Διονύσιος, ἐπιλεγόμενος μικρός. Αὐτὸς λοιπὸν ἔφκιαξε τὴν Χριστιανικὴν χρονολογία, ξεκινώντας ἀπὸ τὸ ὅτι, ἡ ἐνσάρκωση τοῦ Χριστοῦ ἐγένε 753 χρόνια ἀπὸ κτίσεως Ρώμης. Μ' αὐτὴ δὲ τὴ βάση ξεκίνησε κι' ὁ Καρλομάγνος, θεσπίζοντας τὸ ἡμερολόγιον τὸν 8ον αἰῶνα κατὰ τὴ στέψη του. Ἐδῶ ὅμως μπλέκονται τὰ πράγματα διότι ὁ Χριστὸς γεννήθηκε, ὅταν βασιλεὺς ὁ Ἡρώδης. Ὁ Ἡρώδης ὅμως, πέθανε 750 χρόνια ἀπὸ τὴν κτίση τῆς Ρώμης.

Ἀπὸ μιὰ ἄλλη σειρὰ ὑπολογισμῶν ὅμως, βγαίνει τὸ συμπέρασμα ὅτι ὁ Χριστὸς γεννήθηκε στὸ τέλος τοῦ 749 ἀπὸ τὴν κτίση τῆς Ρώμης καὶ πέθανε 36 χρόνια ἀργότερα.

Ἔτσι, ἡ πρώτη Ἰανουαρίου τοῦ χρόνου 1, εἶναι ἡ πρώτη Ἰανουαρίου τοῦ 750 καὶ ὄχι τοῦ 754.

Ὑστερα ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν βγαίνει τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ ἔτος 1958 εἶναι 1962.

Εἶναι ὅμως ἀδύνατον σήμερα νὰ ἀλλάξῃ ἡ ἡμερομηνία, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ βάση ὅλων τῶν χρονολογιῶν, ἀπὸ χίλια καὶ περισσότερα χρόνια.

Ὅσο γιὰ τὴν ἀρχὴ τοῦ ἔτους, αὐτὴ καθοριζότανε πολὺ παλιὰ κατὰ τὴς 25 Μαρτίου, ἡμέρα ποὺ ἐμφανίστηκε ὁ Ἄγγελος Γαβριήλ, στὴν Παρθένον Μαρία.

Ἀκόμα πιὸ παλιά, οἱ Ρωμαῖοι,

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ

ΓΕΩΡΓ. ΣΟΥΡΗ

Καινούργιος χρόνος !... Τὶ χαρά ! Τὶ εὐτυχία πάλι ! ὅλοι βαστοῦνε καὶ τί καὶ εἰς τὰ δύο των χέρια, ὅλοι χαρούμενοι κτυποῦν στὸν τοῖχο τὸ κεφάλι καὶ βλέπουν τοὺς λογαριασμοὺς καὶ τὰ παλὰ τεφτέρια.

Βλέπω κι' ὁ δύστηνος ἐγὼ σ' ἓνα μικρὸ τεφτέρι, κανεὶς σ' ἐμένα δὲν χρωστᾷ, σ' ἄλλους ἐγὼ χρωστῶ, βλέπω δύο ἐπιτύμβια εἰς ἓνα καροτσέρι καὶ δώδεκα ἐξάστιχα στὸν Ἰησοῦ Χριστῷ.

Ἀνοίγω ἄλλο δεύτερο καὶ βλέπω παρ' ἐλπίδα εἰς πράξεις δεκατέσσαρας ἓνα φρικτὸ μου δράμα, σὲ μιὰ κοντοῖ γειτόνισσα θερμὴ ἀκροστιχίδα, κι' ἓνα πρὸ χρόνων ἔμμετρον ἐρωτικὸν μου γράμμα.

Ἀνοίγω τρίτο, καὶ ἰδοὺ ἐμπρός μου ἐλεγείον σ' ἓνα πτωχὸν ἀπόμαχον κι' ἀρχαῖον θυρωρὸν, κεραυνοβόλος σάτυρα εἰς ἓνα Ὑπουργεῖον καὶ θούριον στοὺς Κρητικούς μακρὸν καὶ φλογερὸν.

Ἀνοίγω τὰ ντουλάπια μου γιὰ νὰ τὰ καθαρίσω, νὰ δῶ τί ἐπερίσσειε ἀπὸ τὸν ἄλλον χρόνον ἀλλὰ τὰ βλέπω ἀδειανὰ καὶ μόνο πίσω πίσω βρίσκω σὲ κίτρινο χαρτὶ κόριν ἐντομοκτόνον.

Ἀνοίγω καὶ τὴν κάσσα μου νὰ δῶ τί ἀπομένει, καὶ γιὰ νὰ δῶ καλλίτερα καὶ τὰ γυαλιὰ φορῶ, καὶ βρίσκω μιὰ τοῦ Ὁθωνος δεκάρα σκουριασμένη καὶ δύο ἀπολυτήρια ἀπ' τὸν παλὸ καϊρό.

ΤΟ "ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ,"
ΕΥΧΕΤΑΙ
Εἰς τοὺς Ὑγειονομικοὺς
καὶ ἅπαντας τοὺς ἀναγνώ-
στας του
ΑἰΣΙΟΝ ΚΑΙ ΕΥΤΥΧΕΣ
ΤΟ 1958

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ

Ἐσωτερικοῦ Δρ. 50

Ἐξωτερικοῦ Δολ. 4

Πᾶσα συνεργασία καὶ ἐπιστολαὶ ἀναγνωστῶν καὶ συνδρομητῶν, δέον ὅπως ἀπευθύνονται εἰς τὴν Διεύθυνσιν: ΣΠ. ΜΑΡΙΝΟΝ Ἀχαρνῶν 278 (Τ8).

Ἐπιταγαὶ καὶ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται εἰς τὸν κ. Κ. ΠΑΠΑ-ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΝ, Μιχ. Νομικοῦ 2 (Τ8).

Συμφώνως τῷ νόμῳ:
Ὑπεύθυνος ὕλης: ΓΙΑΝΝΗΣ ΦΙΛΙΠΠΑΣ Ἀγ. Παρασκευῆς 5.
Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Π. ΓΕΣΙΟΣ Ἀλατῶτων 23.

Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ο Σ

Ένας πιστός Ασκληπιάδης, φθάνει κάποτε προσκυνητής στη μακρινή Θεσσαλία. Στη χώρα που γέννησε το Χείρωνα, τον Κένταυρο, τον Ασκληπιό το γιατρό των Ολυμπίων Παιήων και τόσους άλλους. Κατάκοπος ξαπλώνεται στις άνθισμένες όχτες της Βοϊτιάδας λίμνης κι' άγναντεύει τους καταπράσινους Δίδυμους λόφους, και το άωτιο πεδίο που άπλώνεται μπροστά του.

Μισοκοιμισμένος απ' τήν ανοιξιάντικη δροσούλα, φέρνει στη σκέψη του, όλη την άρχαία δόξα της τέχνης του, που γιγαντώθηκε στον Θεσσαλικό κάμπο, κι' άπλώθηκε με τ' άγιασμένο χέρι του Ασκληπιού στα πέρατα της γής.

Γιά να ξεκαθαρίσει όμως τα περασμένα αυτά γεγονότα, καλεί σέ βοήθεια τό γέρο χρόνο που άρχίζει τη διήγησι:

«Ένε μιά κι' άφησες τη μακρινή σου χώρα, κι' ήρθες έδώ προσκυνητής, κλείσε για μιά στιγμή τά μάτια σου κι' έλα μαζί μου στους μακρινούς αϊώνες που άνθρωποι και θεοί ζούσαν άντάμα. Τους ένωνε ο έρωτας. Κι' από τό σύνδεσμο αυτό γεννήθηκαν οι ήμίθεοι κ' οι ήρωες που θαφνοστεφάνωσαν την Ελλάδα.

Έτσι κι' ο Θεός του φωτός της μουσικής και της Γατρικής Απόλλωνας, θέλησε κάποτε να παρακολουθήση από κοντά τους ανθρώπους.

Κάλεσε λοιπόν τον ήλιο και του παράγγειλε να ζήση στο φωτεινό του άρμα τά λευκά του άλογα, που ξεπέταγαν φωτιές απ' τά ρουθούνια τους και ζωογόνες άχτίνες να τον φέρη στην κοντινή Θεσσαλία.

Χωρίς ν' άργορήση ο Χρυσοτόξης "Ηλιος διέταξε τις ώρες να διαστούν. Κι' όταν αυτές διαλύσανε τά μουντά κρέπια της χαρναγής, πρόσβαλλε ή φωτεινή μέρα και οι άχτινες του ήλιου λούσανε όλάνερο τό λουλουδιασμένο Θεσσαλικό κάμπο. Σε μιά στιγμή τό πολύπειρο έρωτικό του μάτι, στηλώθηκε στα όχτια της καταγάλανης Βοϊτιάδας λίμνης, και θαύμασε κάποια θνητή, που ήταν ξαπλωμένη στα μουσκλιασμένα καταπράσινα όχτια της λιμνούλας. Ήταν ή θεία Κορωνίδα. Ή θυγατέρα του Φλεγύα που ή γενειά του βάσταγε από τους βασιλειάδες της Έπιδάουρου.

Ή σεμνή κόρη, είχε τό παλάτι της, στο άωτιο πεδίο και ξεπερνούσε στην όμορφή την άφροδίτη, στη δύναμη την Άρτεμι και στη σοφία τη συνετή Άθηνά. Τό σφιχτοδεμένο της κορμί και οι σφριγηλοί μαστοί της, σάλευαν ρυθμικά στο άπαλό χάδεμα του ήλιου και της καλόγημης Αδύουλας.

Μά ξαφνικά, τά πράγματα αλλάζουν. Ο έρωτιάρης Θεός μ' όλη την λαμπρότητά του, έρχεται σιμά της. Τότε, τά στήθια της πάλλουν σά μανιασμένο κύμα, ο λογισμός της χάνεται και άφήνει τό θείο της κορμί, να σπαράζει έρωτικά, στην άγκαλιά του Απόλλωνα.

Οι ώρες πέρασαν και βρίσκουν τά δύο θεία κορμιά να κοίτωνται σφιχταγκαλιασμένα στις άνθισμένες όχτες, κατάκοπα, από τη λατρεία της Άφροδίτης.

...Κι όταν, την άλλη μέρα. ξανάρθε ο Θεός για να την εύρη, εκείνη χάνεται κατατρομαγμένη στα καταγάλανα νερά της λιμνούλας, μαζί με τις νεράιδες του Γιαλού.

Τρέχει να την πιάση ο ξακουστός Θεός, μιά τ' άφρισμένο κύμα, που ξεσήκωσαν οι κόρες του νερού στο τόσο τρεχαλιό τους, τον έμποδίζει. Μάταια τότε την θερμopαρακαλεί να βγή έξω. Μάταια με τη χρυσή του λύρα μέλπει έρωτικά

τραγούδια. Ή θεά του μένει κάτω απ' τά μαδιά δάδτινα πέπλα της λιμνούλας.

*

Πέρασε καιρός, κι ο θεϊκός καρπός, άρχισε να σκιρτά στα σπλάχνα της κόρης του Φλεγύα. Ή άπελπισία της δέν έχει όρια. Γιατί άγνή άγάπη την ένώνει με τον βασιλόπαιδα Ίσχυ. Μά κι' ή άπελπισία του πατέρα της δέν είναι μικρότερη σάν άντιλαμβάνεται την άνομη πράξη της κόρης του. Τότε, χωρίς να χάση καιρό φεύγει για τη μακρινή Έπιδάουρο και κάνει τους γάμους της κόρης του με τον Άρκάδα Ίσχυ. Την ίδια στιγμή όμως, ο πιστός υπηρέτης του Απόλλωνα, λευκοκόρακας, τρέχει κι άναγγέλλει τά νέα στον άπελπισμένο Θεό. Στην άναπάντεχη αυτή είδησι, θαρής χόλος πλημμυρίζει την ψυχή του Απόλλωνα και του ταραίζει τά λογικά. Και πριν να καλοσκεφτεί, μανιασμένος καθώς ήταν, παραγγέλει στ' άδελφια του, Έρμη και Άρτεμι, να πάρουν εκδίκησι, απ' αυτή που περιφρόνησε τά έρωτικά του χάδια.

Μά δέν περνά πολύ ώρα κι ο λευκοκόρακας έρχεται λαχανιασμένος και του φέρνει κακό μαντάτο.

—Ή άδελφή σου χρυσοτόξη Απόλλωνα έκαψε πάνω στη γέννα την Κορωνίδα, κι' ο Έρμης πριν αυτή πεθάνει, έσκισε την κοιλιά της, και άφου πήρε τό παιδί τό παρέδωσε στο δίκαιο Κένταυρο.

—Φύγε καταραμένη που όλο κακές είδησεις μου φέρνεις. Από δω κι' έμπρός κατάμαυρα να φορής και τό κράξιμό σου να διώχνη μακριά κάθε ζωντανό πλάσμα»...

.....Έτσι θνητέ καταράστηκε ο Θεός Απόλλωνας τον πιστό του υπηρέτη. κι' έφυγε για τη σπηλιά του Χείρωνα Κενταύρου, όπου είδε τον καρπό του φλογερού έρωτά του να φεγγόβολη από φως θεϊκό. Τό φως εκείνο που τον ώδήγησε άργότερα να σώση τόσες και τόσες ψυχές από τά κοκαλιάρικα χέρια της άρρώστειας και τά σκοτεινά βασίλεια του Άδη.

K. M.

(Συνέχεια από τη 10η σελίδα)

—Ξέρω... Έτσι λένε... Μά γώ τόσα χρόνια που περπατάω έδώ νυχτοήμερα δέν είδα τίποτα.

—Κι' όμως, Νάκο κ' έγώ είδα μιά. Σε κοιτούν καλά στα μάτια και σε ζαλίζουν.

—Πάψε ζαγάρι... Μ' έκοψε ο άγροφύλακας.— Ά, να σε ρωτήσω κ' έγώ κάτι. Γιατί την κόβεις τη βαλανιδιά;

—Γιά να μ'ήν ήσκιώνει τά κλήματα.

—Κλαρί που έγινε....

—Δε θαρίεσαι.... Κι' άλλο θα βγει. Τόσα κλαριά έχει ο λόγος.

—Ναί, δε λέω... δε λέω...

Ο ήλιος δοκίμασε να κατακυλήσει πίσω από την κορυφογραμμή των Άγράφων.

—Καλός καιρός... —λέει ο Νάκος.

—Ναί, καλός καιρός.

—Θά τά ραντίσουν τ' άμπέλια.

—Θά τά ραντίσουν.

Στο κρύβεμα άρχισαν ν' ακούγονται φωνές και τραγούδια κοριτσιών.

ΥΠΕΡΠΛΗΘΥΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗ ΓΟΝΙΜΟΤΗΣ

Ο καθηγητής της Κοινωνιολογίας στο Πανεπιστήμιο της Νεμπράσκα, δόκτωρ Χέρτσστερ σ' ένα περιπούδαστο βιβλίο του που άσχολεϊται με τά προβλήματα του υπερπληθυσμού γράφει:

«Ή κρίσις που άντιμετωπίζει σήμερα ο κόσμος θά προσλάβη καταστρεπτικές διαστάσεις, άν δέν άντιμετωπισθί με δραστηκά μέτρα. Άν ο άνθρωπος δέν λάβει αυτά τά μέτρα προς προστασία των συνανθρώπων του, τότε θά επέμβη ή φύσις με όλη της την άδυσώπητη σκληρότητα για ν' άναστείλλη την αύξηση του πληθυσμού με τά μέσα που αυτή κινεί από αιώνων—την πείνα την άρρώστεια και άλλες καταστροφές. Οι άνθρωποι είναι υποχρεωμένοι να θέσουν κάποιο όριο στη γονιμότητά τους». Τονίζει την άρνησιν της καθολικής εκκλησίας και άλλων θρησκειών, οι όποιες άρνούνται κάθε έλεγχο επί του ρυθμού των γεννήσεων. Και συνεχίζει:

«Οι έκτρώσεις, οι στειρώσεις, ή εξόντωσης θρεφών από τους άπελπισμένους γονείς, άποτελούν ήδη τά πιό άνησυχητικά φαινόμενα, που θά προσλάβουν άκόμη μεγαλύτερες διαστάσεις. Τι προτιμά ή Εκκλησία; Την λήψι προφυλακτικών μέτρων κατά των συλλήψεων ή κάποιο είδος δολοφονιών σε μαζική κλίμακα; Τό έρώτημα είναι σκληρό».

Ή ειδική στατιστική ύπηρεσία του Ο. Η. Ε. άναφέρει σε άνακοίνωσί της ότι ο πληθυσμός της γής θά έχη αύξηθί κατά 43.000.000 άτομα ύστερα από ένα χρόνο και θά έχη διπλασιασθί στο τέλος του αϊώνος, ενώ στις άρχές του 21ου αϊώνος ο πληθυσμός της γής θά άνέρχεται σε 5.400.000.000 ψυχές.

Στις υποανάπτυκτες χώρες, όπου υποχωρεί ή θνησιμότης λόγω λήψεως υγειονομικών μέτρων δραστηκών, ενώ ο ρυθμός των γεννήσεων παραμένει ύψηλός όπως και πριν. Σε καμμιά περίοδο της ιστορίας του ανθρώπινου γένους δέν παρουσιάσθηκε τόσο ύψηλό ποσοστό αύξήσεως πληθυσμού. Πρό τεσσάρων έτών ο ρυθμός της αύξήσεως ήταν 1,2% έτησίως. Τώρα τό ποσοστό αυτό πλησιάζει τό 2%.

Κατά την σχετική Έκθεση της ειδικής Έπιτροπής του ΟΗΕ ή μεγαλύτερη πληθυσμιακή άνοδος παρατηρείται στις υποανάπτυκτες χώρες, που ήδη άδυνατούν να θρέψουν τά πεινασμένα στόματα.

Ο Ρόμπερτ Κούκ, διευθυντής της δημογραφικής ύπηρεσίας της Άμερικής χαρακτηρίζει την κρίσι του υπερπληθυσμού, ως μεγαλύτερη άκόμη και από τά πυρηνικά όπλα.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟΚΙΟ

Τελευταίως οι Ίαπωνίδες θέλοντας να μειώσουν με τις γυναίκες της Δύσεως και ν' άπατήσουν πλούσιο στήθος, άνασηκωμένες μυτίτσες μαρυνές βλεφαρίδες και στερογγυλά μεγάλα μάτια κατέφυγαν σε διάφορα καλλυντικά και ιατρούτα αίσθητικη. Έκείνο όμως που ήταν κάπως δύσκολο ήταν τά σχιστά χαρακτηριστικά μάτια της γιαπωνέζας να γίνουν στερογγυλά.

Κι' αυτό όμως κατορθώθηκε με μιά αρκετά δδνηρή-μυρός στα κάλλη τ' είν' ο πόρος—έγχειρησι, που στοιχίζει μόνον οκτώμισιν δολάρια. Ή έγχειρησι διακεί μόνον πέντε λεπτά και συνίσταται στην συροφή των βλεφάρων, για ν' άνοιξη περισσότερο τό μάτι.

Τόν περαμένο χρόνο ή γιαπωνέζικη κλινική Τζεζίν Έκανε 15.000 έγχειρήσεις στα μάτια κοριών Ίαπωνίδων.

ΠΑΡΙΣΙ

Ο Δρ Φρανσουά Όντύ, ο παγκοσμίος φήμης ειδικός για τις έγχειρήσεις του έγκεφάλου, έπασχε ο ίδιος από καρκίνο στη λεκάνη ο όποιος είχε ήδη προσβάλλει τό νωτιαίο μυελό. Στην περίπτωση αυτή βεβαίως δέν ύπήρχε θεραπεία κι' έτσι ο διάσημος χειρουργός κλ.ήρης έπερίμενε μοιραία τό θάνατο χωρίς να χάνει τό θάρρος και την ψυχραιμία του. Ήταν όμως και ψυχικώς άνεάντηλος και πρό παντός πιστός στα άνθρώπινα ιδανικά. Αυτό τό έπεσφράγισε τό παρακάτω περιστατικό:

Ένώ βρισκόταν ο ίδιος στο κρεβάτι του πόνου παρουσιάστηκε ένας άρρωστος με δγκο στον έγκεφαλο ο όποιος τον παρεκάλεσε να τον έγχειρήση. Ο Δρ Όντύ χωρίς να ύπολογίση στη δική του συμφορά, φόρεσε για τελευταία φορά την λευκή του μπλούζα έβαλετή μάσκα του πήρε τρυπάνια και νυστέρια και προέβη στην έπιτυχή άφαίρεση του δγκου.

Υότερα όμως από την τρίωρη έγχείρηση, ο ήρωϊκός Όντύ έπεσε άναίσθητος στο πάτωμα. Σε λίγους μήνες πέθανε, Ο άσθενής όμως έγινε τελείως καλά.

ΠΑΡΙΣΙ

Από τον Γάλλο καθηγητή Λεόν Μπινέ, έν συνεργασία με την κ. Ζεραμέκ, έγινε μιά ενδιαφέρουσα άνακοίνωσις επί

των φαινομένων του γήρατος και της καταπολεμήσεως αυτού. Ή ύπηρεσία φυσιολογικών έρευνών του Νοσοκομείου Νεκέρ, έπειτα από σειρά μελετών κατέγραψε τά εξής άποτελέσματα που προκαλούνται από σειρά ενέσεων έκχυλισματος έμβρύου μοσχारीού σε γέρους: 1) Κατά μέγα μέρος επανέρχεται ή μυϊκή δύναμις. 2) Ή φυσική κατάστασις και οι διανοητικές Ικανότητες ξαναβρίσκουν αρκετά την ζωτικότητα τους. 3) Έπανακτάται ή δυνατότης άμύνης του οργανισμού των γερόντων με έπιτυχία κατά των άσθενειών και των μολύνσεων. 4) Παρατηρήθη σαφής αύξησις ώρισμένων συστατικών του αίματος, που συνήθως παρουσιάζονται έλατωμένα στο αίμα των γερόντων.

Ο καθηγητής Μπινέ λέγει: «Δέν διστάζομεν να δηλώσωμεν ότι ο οργανισμός που υποβάλλεται στη θεραπεία αυτή διατηρεί όλη του την ζωτικότητα». Τόν όρρο του γήρατος παρασκευάζουν από έμβρυα άγελάδων, ήλικίας όλίγων έβδομάδων, τά όποια συνθλίβονται και μεταβάλλονται σε ρευστό πολύτο. Τό κυριώτερο σημείο της τεχνικής συνίσταται στο να μη υποβάλλεται τό παρασκεύασμα σε θερμοκρασία άνωτερη των 8°. Αφού έθρανθη τό παρασκεύασμα διαλύεται σε νερό. Ή θεραπεία γίνεται επί αρκετές μέρες μ' αυτό τό διάλυμα με ενέσεις.

N. YORKE

Σε τελευταία άνακοίνωσι της ή στατιστική ύπηρεσία των υγειονομικών ύπηρεσιών της Άμερικής άναφέρει ότι οι προσβολές από την έπάρτη ασθένεια της πολιομυελίτιδος, μειώθηκαν κατά 80% σ' όλόκληρη τη χώρα και ειδικώς στη Ν. Υόρκη τό ποσοστό φθάνει τό 93%. Ή καταπληκτική αύτη υποχώρησις της νόσου όφείλεται στην εύρεία χρησιμοποίηση του έμβολίου Σώλκ-Γγιελίνης, από Σκανδιναυικά κράτη και άλλες χώρες, έγιναν μεγάλες παραγγελίες έμβολίων Σώλκ στην Άμερικη. Τό γεγονός αυτό αποδίδεται στην άναγνώριση, κατόπιν των στατιστικών δεδομένων της άμερικανικής βιολογίας, ή όποία κατενίκησε την πολιομυελίτιδα Σημειώτεον ότι ύπάρχει αντίτοιο έμβόλιο γαλλικό. Προτιμάται όμως τό Άμερικανικό, διότι τό γαλλικό έμβόλιο δέν έχει δοκιμασθί έπαρκώς.

ΕΙΔΗΣΙΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΕΣ — ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑΙ ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ

Κατά τον παρελθόντα μήνα έπραγματοποιήθησαν αϊ έξης επιστημονικαϊ συνεδριάσεις :

Ή «Στοματολογική Έταιρεία τής Έλλάδος» εις τας 30 Νοεμβρίου : Ήκλαισκευτική διάλεξις με όμιλητήν τόν κ. Άλ. Τσουκανέλην καϊ με θέμα «Ή έμφύτευσις τών δόντων» — Ήπίσης εις τας 5 Δεκεμβρίου Δημοσία συνεδρία τής αΐτης Έταιρείας με όμιλητάς τούς κ. κ. Β. Κωλέττην, Ν. Μπαλτζάν καϊ Α. Τσουκανέλην.

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ

Κατά τας άρχαιρεσίας τής Ίατροχειρουργικής Έταιρείας Ήθηνών εξελέγησαν οϊ κ. κ. Σπ. Οϊκόνομου πρόεδρος, Π. Μητρόπουλος καϊ Α. Ντρούλλιας, αντιπρόεδροι, Κ. Μουτζιθρόπουλος γεν. γραμματεύς, Ε. Χρήστου ταμίας καϊ Θ. Ζαβιτσιάνος καϊ κ. Μπαλλής ειδικοί γραμματεϊς.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Πάσα Ύγειονομική έκδοσις αποσπασμένη εις τήν Διεύθυνσιν του Περιοδικού μας θά αναγγέλλεται.

Εκυκλοφόρησαν : Ήφημερίδες-Περιοδικά

Ή «Ύγειονομική Φωνή» Άρ. φύλ. 14.

«ΉΟδοντιατρική Φωνή» άρ. φύλ. 86.

Στοματολογικά Χρονικά — τεύχος 4.

Αύγουστος — Όκτώβριος 1957.

Βιβλία : Γεωργίου Διορίδη — Ίατρού — ό

Γιατρός εις τό επάγγελμά του.

ΝΕΑΙ ΠΡΟΟΔΟΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΧΗΝ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΚΙΝΟΥ

Ό Δρ Γκός, τής Σοβιετικής Ακαδημίας Ίατρικών Έπιστημών, άνεκοίνωσεν ότι παρήγαγε βακτηρίδια όμοιάζοντα με τά κύτταρα του καρκίνου τά όποια χρησιμοποιούνται εις τας έρεύνας διά τήν ανακάλυψιν αντικαρκινικού φαρμάκου. Ήδη, τά βακτηρίδια αΐτά δοκιμάζονται επί ζώων. Ό Δρ. Γκός, ό όποιος μετέχει παρατηρήσεων εις τό ένταύθα Ίνστιτούτον Παστέρ, προσέθεσεν ότι άνεκαλύφθησαν έπίσης χημικαϊ ούσίαι αϊ όποια είναι αποτελεσματικά έναντίον τών βακτηρίδων αΐτών, άλλ' έινε έκείνη έναρίς νά λεχθί ότι έπιδείκνται νά πορρευθώσι τήν ανάπτυξιν του κορ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ Άρ. 1.

1	2	3	4	5	6	7	8	9
1								
2								
3								
4								
5								
6								
7								
8								

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

1. Βαλβις του σώματος. — 2. Μέρος του σώματος — Διοικώ, Κυβερνώ. — 3. Κατάκλι. — 4. Τοποθετείται επί του δέρματος καϊ μάς προφυλάσσει από άσθένειαν. 5. Άσθένεια του πρωκτού. — 6. Έλλην ύφυπουργός. 7. Φάρμακον τής σειράς τών άλκαλοειδών — Πρόθεσις. — 8. Οϊ κουτοί τόν στερούνται (Αϊτ. Πληθ.) — Τελευταίως έδρασεν προς όφελος τών Ιατρών (αϊτ.).

ΚΑΘΕΤΩΣ :

1. Συζυγία νεύρων. — 2. Τήν έχουν καϊ τά δόντια — Πρόθεσις. — 3. Τήν έχουμε μιά φορά τόν χρόνο. — 4. Μέρος του σώματος. — 5. Άπ' αΐτην βγαίνει φάρμακο. — 6. Τ' αποφεύγουν οϊ πάσχοντες από νεφρά. — Όπου κι' αν πατήσουμε τ' αφίνουμε (τρία πρώτα γράμματα. — 7. Είναι τ' ακριβώτερα. — Γράμμα του Άλφαβήτου. — 8. Υπάρχει στις πινακίδες ώρισμένων αυτοκινήτων. — Τό έπόμεινο του 7 καθ.(β). — 9. Ύγρον του σώματος.

Κ. Π.

Άνεκδοτα Καθηγητών

ΕΙΣΑΙ ΤΡΕΛΛΟΣ!

Ένας επιβάτης του τρέλεΰ παρεξηγηθείς μετά του ψυχιάτρου καϊτηγητού κ. Πατριζίου τόν όποιον καϊ δέν έγνωριζεν καϊ λογομαχήσας μετ' αΐτου εις έντονον ύφος, του είπεν : «Έσύ χριστιανέ μου δέν είσαι στα καλά σου, είσαι τρελλός ! Δέν πās νά σε δη ό Πατριζιος».

(Συνέχεια από τήν σελ. 12)

με λύσεις, στα όσα γράψαμε παραπάνω. Σε προσεχές φύλλο ελπίζουμε νά μάς δοθί ένδεικρία ν' ασχοληθώμε λεπτομερέστερα καϊ ειδικώτερα με ένα έκαστον τών προβλημάτων που άπασχολούν τό Νοσοκομείο Παιδών καϊ τήν Παιδιατρικήν Κλινικήν του Παν. Άθηνών.

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

«Ύγειονομικός»

ΤΟ ΝΕΩΤΕΡΟΝ καϊ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ

Εϊδικόν διά τās παθήσεις τής ρινός

Έφωδιάσθησαν άπαντα τά Φαρμακεία

Καταρροϊκαϊ καταστάσεις
Λοιμώξεις τών περιρινικών κοιλοτήτων
SINUSITIS κλπ.

FENOX
NASAL DROPS

Άντιπρόσωποι : Γ. Γ. ΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & Αφוי
Άγ. Κωνσταντίνου 4. — ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 57.955

**Tyrothricine
PIVOT**

Προλαμβάνει

θεραπεύει

τās παθήσεις στόματος φάρυγγος
καϊ άμυγδαλών

ΚΥΤΙΟΝ 10 ΤΡΟΧΙΣΚΩΝ ΔΡΑΧ. 3.70

Εις τό άκτινολογικόν Έργαστήριον
ΠΑΥΛΟΥ Γ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

Ίατροθ — Όδοντιάτρου

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 27 — ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛ. 616-582

Διατίθεται φορητόν μηχάνημα άκτινογραφιών, δι' άκτινογραφίας κατ' οίκον καϊ μηχάνημα διαδερμίας υπερβραχέων κυμάτων.

ΑΙ ΑΚΤΙΝΟΓΡΑΦΙΑΙ ΟΔΟΝΤΩΝ
ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ ΑΜΕΣΩΣ

Έκδόσεις Δρ. Κ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΡΓΑ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Άρχαίον κείμενον-Μετάφρασις-όχόλια.
Ίπποκράτους βίος — Γένος — Έργα δε. 25
Περί φύσιος ανθρώπου — περί χυμών » 35
Ίπποκράτους : Περί όρών καϊ τόπων » 30
» Περί άρχαίης ιητρικής 25
» Περί διαίτης τό Δον 25
» » τό Βον » 35
» καϊ Γον » 35
Άρχαία Ιατρικά γνώσεις ως σύγχρονοι έπίσησεις δε. 30

Πωλόνται παρά τώ Ιατρού Κ. ΜΗΤΡΟΠΟΥΛΩ.
Όλυμπίας 16, παρόδος Άχαρνών 229
Τηλ. 874.776. — Εύκολία πληρωμής.

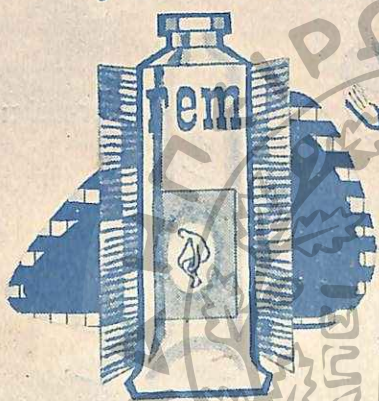
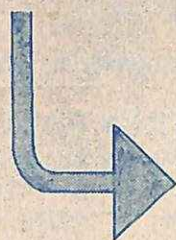
BROMEF

Μαλαττράειν το
νευρίδιόν εύκολα

BROMEF

Σε τέτοιες περιπτώσεις...

...Μια λύση: **rem!**

THANOS 1966